

LYŠKÁNORA 56

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Ponovorok 1068 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Úryvek z patentu města Naglinu * Půlnočním krajem... * Dračí sémě *
* Novinky liscannorské 1067 * Hobití lidová * Proslov starého důlníka *

Motta tohoto čísla

„...Tam sou kobky a potom strážnice, kde byla strážnice, a potom kobky...“

Rien Gwardit

„...Ty jsi patrole nabonzoval, že jsme v týhleť hospodě?...“

Goran

„...Samozřejmě, že jo...“

Heft Taras

„...Zůstaly jen kaluže, který se pomalu rychle začaly ztrácet...“

Rien Gwardit

„...Já na klisně jezdím bez těch proprasin...“

Rien Gwardit

„...Bude boj. Co uděláš?...“

Gerllod Moskyt

„...Tahám bramborák...“

Horác Lipový

„...Jak je zmrzlej, tak je takovýho neurčitýho věku...“

Rien Gwardit

„...Je to taková koule, která bouchne a vybouchne...“

Rien Gwardit

„...Jó, počkejte, dyť já vlastně můžu bojovat!...“

Horác Lipový po boji

Úryvek z patentu města Naglinu

Hlava pátá

Naglinská městská rada

Statut městské rady, starosta

Naglinská městská rada je svrchovaným orgánem, držícím moc nad krajem Naglinským a městem samotným. Drží rozhodnutí o městských penězích, o privilejiích cechů, o vojenské síle¹⁾, o cech a poplatcích, o běžných nařízeních, o svátcích, o hrdelních a jiných trestech²⁾, o výstavbě a o zásobování³⁾. Rada má 30 členů, volí ze svých řad starostu vždy na čtyřleté období. Starosta může být v průběhu svého úřadu odvolán, je-li pro to alespoň 16 radních, z toho minimálně deset trpaslíků. Starosta má právo veta ve všech případech rozhodnutí⁴⁾. Starosta, který skončil v úřadu svoje volební období se stává doživotním radním a nemůže být znovu volen.

Složení rady

Radní se dosazují do svých úřadů dle následujícího klíče:

5 radních navrhuje cech havířů

5 radních cech kovodělců a kovářů

2 radní cech pivovarníků

1 radního cech provazníků

1 radního cech koželuhů, sedlářů a brašnářů

1 radního cech stolařů, kolářů a bednářů

3 radní navrhují starostové malých obcí v kraji

5 radních navrhuje král Gwendarronu⁵⁾

7 “zlatých” radních je z řad bývalých starostů a významných osob Naglinu.

Dosazování radních do úřadu

Počet radních je vždy třicet. V případě odstoupení nebo úmrtí některého člena městské rady je králem nebo příslušným cechem dosazen nový. Počet se vždy doplní z významných osob města Naglinu. Tito radní jsou vybíráni zbytek rady. Radní, kromě bývalých starostů, jsou dosazování vždy na dobu dvou let, nedojde-li v příslušném cechu k zásadním rozporům. Radní mohou však být navrhování opakovaně po neomezeně dlouhou dobu. Odvolání radního v předstihu může být pouze z vážných důvodů a podléhá schválení starostou. V radě musí zasedat vždy minimálně 16 trpaslíků, s ohledem na toto je nutné navrhopvat nové členy rady⁶⁾. Radní jsou placeni svými cechy, respektive králem, respektive malými obcemi. “Zlatí” radní jsou placeni rentou z městské kasy⁷⁾.

Rozhodování rady, zasedání

Rada smí rozhodovat, jsou-li přítomni všichni členové mimo maximálně tři. Rada rozhoduje tou prostou většinou hlasů, v níž je alespoň šest trpaslíků. V případě rovnosti má starostův hlas větší váhu. Rada rozhoduje o věcech nutných a zásadních, ve věcech menšího významu rozhoduje starosta sám, nebo jím pověřený člen rady. Kterýkoli radní má práva požadovat na starostovi, aby radě složil účty ze svého rozhodování. Rada se schází pětkrát do měsíce, vždy 1., 6., 12., 18., 24. Schází se v prostorách Naglinské radnice, pokud to umožní podmínky⁸⁾. Dojde-li k situaci, kdy se rada nemůže sejít, nebo chybí-li víc než tři členové, může starosta rozhodnout sám. Jeho rozhodnutí jsou platná do té doby, než se rada sejde v plném počtu a rozhodne o platnosti starostových rozhodnutí.

Králuv zmocněnec pro Naglin má následující práva a povinnosti: právo veta v otázkách hrdelních a vojenských, právo dosazovat členy rady za královský dvůr, právo veta vůči dosazení kteréhokoli člena rady⁹⁾, právo vyhlásit stav nouze a převzít s pomocí armády chod města¹⁰⁾, právo veta v otázkách cel a daní¹¹⁾.

Tato pravidla, datovaná od nepaměti, významným způsobem zakotvená Torganovým Naglinským patentem z roku 1037, naposledy revidovaná 10. světna 1048. Dáno v Naglinu, severní Gwendarron z moci krále.

¹⁾ Vojenskou silou se zde rozumí městská garda a oddíly armády, formované a subvencované městem. Nad pravidelným vojskem, dislokovaným v oblasti Naglinu a okolí nemá rada žádnou moc.

²⁾ Toto je nezadatelné právo rady. V Naglinu je však též královský soudec.

³⁾ Do roku 1012 měla rada též kontrolu nad ražbou mincí, od tohoto data spadá naglinská mincovna pod královskou mincovnu v Nurnu. Rada má právo rozhodovat o ražbě na rubu mince. Od roku 1033 jsou na rubu zkržčená sekera a důlní kopáč.

⁴⁾ Patří k dobrému tónu, že starosta tohoto práva využívá velmi uvážlivě, především pak nevetuje rozhodnutí, související s trpaslíky a jejich tradicemi. Navrhování bývají především vysloužilí vojenští hodnostáři.

⁵⁾ Toto zajímavé pravidlo způsobilo, že v roce 1050 byl nucen král navrhnout do úřadu trpaslíka, neboť cech pivovarníků krátce předtím dosadil za svého zástupce člověka namísto trpaslíka.

⁶⁾ Dobrým zvykem bývalých starostů je svoji rentu přenechat na libé účely, popřípadě peníze v kase nechat. Renta beztak není příliš vysoká.

⁷⁾ Ve velkém sále radnice, okolo prastarého dlouhého stolu, známého jako “dubový verštat”. Všechny cechy, i ty které nemají v radě zastoupení, mohou mít v zasedacím sále svoje znaky.

⁸⁾ Bývá dobrým zvykem, že toto právo není využíváno vůbec.

⁹⁾ Toto právo bylo podle dostupných pramenů využito pouze v jarních měsících roku 1007, pár let poté, co toto pravidlo vstoupilo v platnost. Důvodem byly neustávající třeskuté mrazy a hrozící hlad a z něj pramenící nepokoje. Toto právo bývá využíváno zhusta.

Půlnočním krajem...

Heft Taras

*Půlnočním krajem vzhůru had se drápe
slepici jsou slepi, vůdce včele tápe
přísloví se může skutkem stát
nejdřív sen a pak pád*

Dračí sémě

*Uplynulo již drahňi let co se Nurnská
družina vypravila do hraničních hvozďů na východ
od Tehaly. Toto jest její příběh, tak jak si jej
pamatují z vyprávění pamětníků. Žel, zapisovat jsem
začal o mnoho později, tak je možné, že v příběhu
jsou chyby. Pokud jsou mezi vámi tací, jež si
pamatují vyprávění lépe než já nebo celé
dobrodružství zažili, necht' mi řeknou co jsem
vynechal či pozměnil.*

Menhorian

V houštinách na kraji lesa si prozpěvovali ptáci, z nedaleké vesnice sem doléhalo kvokání slepic a vysoký tón perličky a kovadliny. Ptáci se tím nedali rušit, ani nic nedbali na shrbenou postavu sbírající na palouku klestí a zpívali svojí jarní radost vstřícné sluneční klenbě a okolní krásě v podobě vysokých stromů a stříbrné suze říčky živící vesnici vodou a dostatkem ryb barevných jako noc při oslavě Novoroku nebo svátku Belethainu, který se valem blížil.

Náhle slunce zakryl mrak, slepice přestaly kvokat snad v obavě, že by ony mohli být obětí postav na pokraji lesa. I trpaslík přestal bušit do železa, snad měl vypěstované instinkty z válek v Nórienu nebo zkrátka náhodou. Babka se narovnávala a neklidně pohlédla do houští. Jen ptáci zpívali dál ukryti hluboko v trnových keřích a vysoko ve větvích.

„Skřeti! Skřeti v lese!“, ječela babka a klopýtavým krokem se hnala do vesnice jež nesla název Nová Tehala.

Třetí den měsíce deřtina 1050

*Tak je to tu zase. Opět se po vesnici
šušká o skřetech. Ale teď to je vážně. Ten večer o
kterém budu psát, byl velmi dlouhý a vyčerpávající.
V jediném hostinci ve vesnici, tedy v hostinci U
klíčnicka se sešla snad celá vesnice...*

„Ticho! Tady bude ticho!“ křičel přes vřavu v hostinci postarší pán s šedivějícími vlasy a mlátil dřevěným korbem do stolu. U klíčnicka byla snad celá vesnice. Hostinský Křuna pobíhal po lokále s korbely, na pomoc mu šla i jeho žena. Skřeta prý zahlédla babka Drumlová už na podzim, ale nikdo jí nevěřil. Pár nocí se hlídalo, ale už se neobjevil. Pak na jaře začaly lidem mizet věci, starý Peletr, snad skřeta zahlédl, když se vracel večer vozem domů, ale přísahat by na to nemohl. Šedé soumravné světlo je šálivé. Málomluvný lovec Lambard našel stopy obutých bot vedoucí kamsi na severovýchod. Když začal mizet dobytek ze stájí a slepice z kurníků, nářadí z dolů a kůlen, starosta se obrátil na posádku v Kartogu. Vojáci sice přijeli, pobýli pár dnů, ale do hledání se nehnali a za čtrnáct dnů se vrátili na hradiště. Měsíc byl klid, až do dnešního dne.

Vesničané se uklidnili, pomalu a neochotně. Matky se bály o děti a bojeschopných mužů ve vsi příliš nebylo. Jen kovář Drulian Zrzovous rád vyprávěl o válkách a bojích odkud si přinesl ošklivou ránu na noze, která se nikdy pořádně nezahojila. V hornické osadě se lidé uměli ohánět krumpáčem a unavení a černí od mouru chodili večer do velkých kamenných domů, dosti nezvyklých na takovéto místo těsně u hraničního hvozdu.

„Kdyby se v dolech zase našlo stříbro jako před lety, tak by jsme si mohli nějaké dobrodruhy zaplatit, ale takhle...“ řekl starý pán s půlměsícem bílých vlasů, „Nebo si snad myslíš starosto, že žoldáci dělají zadarmo? No řekni Druliane!“

„Za žoldáky je nutno platit a zlatem,“ odvětil kovář, když setřel pěnu ze zrzavých vousů.

„Třeba by se někdo nechal přemluvit, za byt a stravu. Že by sem jeli na vakace,“ prohodil Křuna, když přinesl další táč piva.

„Ha na prázdniny! Tos mě Křuno pobavil, ty si myslíš, že žoldáci chtějí odpočívát?“

„Všichni nemyslí jen na zlato, kovářské,“ ohradil se hostinský, „Je tu krásně a klid.“

„Až na ty skřety,“ vložil se do debaty Lambard.

„A ty jsi nějakýho skřeta viděl Lambarde? Já ne a kdoví jestli nám ten dobytek nekradou lidi z okolí.“

„Z jakýho okolí, jsme poslední vesnice. Do Dolní Koliby to je den cesty a navíc tamní starosta je taky slušnej člověk, ten by zloděje v obci nesnesl,“ řekl starosta obce Nardim Lasčava.

„Možná, že něco skutečně ukradli lidi, ale stopy co jsem našel mizeli do lesa na východě,“ řekl Lambard, „a jak jistě výš Druliane, tak na východě nic není.“

„Jak to že nic, bydlí tam starej Melechor.“

„To snad nemyslíš vážně trpaslíku,“ vykřikl prudce Lambard, na něj poněkud nezvykle, „Chceš snad říct, že to on se tu plíží po nocích?“

„Chceš se snad poprat, Lambarde,“ vstal trpaslík ze židle a založil si ruce na prsou.

„Ale pánové,“ klidnil situaci starosta a rukou kývnul na hostinského, „Dejte si ještě jedno pivečko.“

„A starosto, co kdyby se opravdu našli takový co se tady budou zdžovat, mi je budeme živit a když zastřelí pár skřetů tak se zbytek rozprchne. Skřeti jsou zbabělí, což Druliane?“ obrátil se asi čtyřicetiletý chlapík ve vysokých botách a pomačkané košili na trpaslíka.

„To máš pravdu Peletře, skřeti jsou jak baby. Ale kde seženeš takový co nám nebudou běhat za robama a budou nám k užítku? Ha? Nevíš, co?“

„Nevím, ale za dva dny jedu až do Nurnu a když se cestou budu ptát, třebaš narazím na takové co sem rádi přijedou. Další chlapi jedou s uhlím do Kartogu, Naglaveru a Naglinu, taky se můžou ptát. Přece se nenecháme pobít.“

Za dva dny vyjelo šest vozů směr západ po cestě, kterou lemovala průzračná říčka Iš. Celá vesnice už věděla, že krom věcí, které si vesničani nebyli schopni opatřit sami, by se s vozy měli vrátit lidé, kteří odpomůžou Nové Tehale od problémů. V očích rodičů se zračili obavy z lidí z velkého světa, z vojáků a ozbrojenců, kteří problémy spíše přinášejí. Jen děti byly zvědavé.

„A maminko, proč ti pánové budou spát u nás v kuchyni? A proč my budeme muset na půdu? A budou nám vyprávět pohádky?“

„To nevím, to opravdu nevím.“

„Tak starosto, doufám, žeš přivezl všechno co jsem ti nakázal.“

„Ale jistě pane, všechno, všecičko, sekery, krumpáče, lopaty a taky lana. Knoty do lamp, olej. Velkou pilu a dvě menší, tři svazky provazů. Dvě krabice hřebů. Přesně jak jste si přál.“

„A na inkoust jsi nezapomněl?“

Hrubý hlas způsobil, že se chlapík zachvěl a uctivě se uklonil. Takovéto obchody jej naplňovaly strachem. Neznámý patil velmi dobře, ale jeho způsob jak se vždy vprostřed noci zjevil u něj v krámě, v zamčeném krámě, jen naplňovaly bázní.

„Jistě pane, na inkoust jsem nezapomněl.

Přidal jsem vám i svazek pergamenů, to pro přátelské vztahy a soudek vína. A na potraviny jsem také nezapomněl, všechno jak jste mi sepsal, pane.“

Ruka v rukavici šáhla pod tmavý plášť a vytáhla nadutý měšec.

„Je tam víc a doufám že víš proč.“

„Jistě pane, jistě. Jako hrob. Můžete se polehnout.“

„Za dvě hodiny si přijď pro koně a nemusím ti připomínat ať se nepokoušíš mě sledovat.“

Starosta se ohnul v pase. Ani ve snu by jej nenapadlo sledovat vždy pečlivě zahaleného cizince, jehož tvář nikdy nespátřil. Když v duchu přepočítával co mu tenhle obchod již vynesl a ještě vynesel, vzpomínal co mu vyprávěla kmotra, když byl malý. Nad Tehalou se prý kdysi tyčil mocný hrad, černé hradby prý pouštěli lidi jen dovnitř a žádný odtud nevyšel. Pán pro zábavu párkrát ročně vypálil jednu dvě obce až jej bohové potrestali a pohltili jej i s hradem. Sice na Jovanku nikdy nebyl, ale na jeho holé špicí rozhodně žádný hrad nestál. To viděl i ze svého domku a nemusel se obtěžovat do lesů a nepřístupných skal obklopující kopec.

Za dvě hodiny byl zpátky na místě. Přišel ke koním, které se popásaly u dávno nepoužívané cesty. Nikde nikdo. Starosta koně odvázel a vydal se zpět do Dolní Koliby kde starostoval a měl svůj krátek s towarem rozličným. Jarnový vítr hnal poslední sněhové vločky po mokřácích loukách. Starosta se těšil na jaro, když slunce za měsíc prohřeje kraj, ale ještě více se těšil na lok kořalíčky. Za tři hodiny byl doma.

Vozy co vezly uhlí až do Naglinu už byly zpět. Vozkové se ptali, ale nikdo se za tu malou odměnu, na kterou se obec složila, nechtěl trmácet až na hranice do Isleveru. Stále to sice byl Gwendarron, ale hranice jsou hranice, zvláště když zde obchodní cesty končí.

Ještě před padesátí lety byla Nová Tehala kvetoucí vesnicí, i když stříbro pod Jovankem se nacházelo jen zřídka. Tuto dobu pamatovaly všechny kamené domy postavené ještě dřívě za doby hojnosti, kdy se kvalitní Isleverské stříbro drazě prodávalo. Pak vyschla žíla a zbylo jen uhlí a několik rodin, které nechtěly nebo nemohly odejít. Horníci zůstali horníky jen zchudli. Zase se osely pole a masa bylo málo. Uhlí bylo kvalitní a vozilo se nejvíce do Naglinu, kde se zpracovávalo železo. Někdy též do Nurnu, kam vyrazil Peletr ještě se dvěma vozy a který se měl za pár dnů vrátit. Starosta se obával, že bude další sezení v hostinci, protože zmizelo nářadí z dolů a pár slepic od Drumlové.

Že se vrací Peletr věděla obec dřívě než vůz vjel do kopců, ze kterých v kaskádách stékala řeka Iš, elfy pojmenovaná Isle, která dala celému kraji název. A protože Peletr nejel sám, jak rozhlásil malý Jakve, který donesl zprávu do vesnice, starosta Lasčava uspořádal malé slavnostní uvítání.

Kdo zrovna neměl práci v dole, se shromáždil na návsi. Květnové slunce páliło na cestu, kde se měla objevit skupina co snad přinese vesnici klid.

Dvacátý den předradostin 1050

Těžko zapomenout na den, kdy se objevili. Peletr měl již několik dnů zpoždění a proto jeho návrat lidé z vesnice vyhlíželi. Když na návsi zarachotil Peletrův vůz, brzy se seběhli všichni lidé, aby se podívali na své hrdiny, do kterých vkládali tolik naděje. Přivítání bylo poněkud rozpačité. Asi proto, že si je každý představoval jinak...

Kvapem se blížil den rovnodennosti a slunce páliło na skupinu v sedlech koní a rozvalenou na voze, kteří se s veselou rozhlíželi po lidech. Lidé kolem s otevřenými ústy koukali na obrovského krola. V životě nikoho takového neviděli. Většina lidí nebyla dál než v Dolní Kolibě a ani ve městě krollové nežili.

„Mamí, obrrr...“ zaječela malá holčička a utíkalo od vozu, když Burbag se zařinčením dopadl na zem. „Chmm, pchmm,“ vypravil ze sebe a podrbal se pod ocelovou přilbou. „Jé skřítek, mamí podívej skřítek,“ šeptal s dlaní před ústy vzrušeně chlapec a ukazoval na hobita Dyniho Longodona, který pracně sešplhal z vozu.

„To není skřítek, Lyrvene, to je hobit, a ten druhý malý to je taky hobit, ti žijí už v Kartogu... Sousedka vidíte jí, ta ženská má kalhoty, taková věc!“ To divoška Wulpin s rozpuštěnými černými vlasy pomáhala z vozu Dotu Thrauovi, malému kouzelníkovi. Nebyla zrovna oděna tak jak bylo v těchto zemích zvykem. Zvlášť podivná byla kožená rukavice na její pravici.

„Tak tohle je Nurnská družina a já jsem její vůdce,“ pravil Třaskatul Drtinosa, když i Harez, Yall Rebled a Myšilov sesedli z koní. „Jo a kdyby do vesnice přijel takovej malej hobit a vykřikoval cosi o tovaryšské zkoušce a naší družině, tak to je Kryšpín Pěnipírko a patří skutečně k nám, i když se to nezdá.“

„Jestli teda nezabloudí.“

„Ehm, tedy,“ odkašlal si starosta, „Tak vás tady pěkně vítám jménem vesnice. Jsem Tehalský starosta a doufám, že se tu budete cítit dobře.“

„Určitě starosto,“ odpověděl Myšilov, druid v oblečení poutníka a pozoroval vzrostlé stromy, které obestupovaly vesnici.

„Ha, haló. Ještě jsem tu já. Arkuss Detor,“ hobit se zvedl ze slámou vystlaného vozu. „Vůdče, vidím hospodu. Jdu si doplnit zásobíčku.“

Obyvatelé si rozdělili jednotlivé dobrodruhy do svých chalup po jednom, jen lovec Lambart si vzal k sobě tu divošku a tu obrovskou postavu, která sebe nazývala krollem.

Starosta se protáhl a promnul si oči. Z dlouhého psaní jej páliły. Ořízl brk a dal se znovu do psaní.

A jako na potvoru se skřeti neukázali pár dnů. Ti nájemní hrdlořezové hlídaly v lesích a přes den si užívali slunce a rybaření v říčce. Báł, jsem se že prostou stravu budou světaznalí pánové odmítat, ale zdá se že jsou zvyklí i na všelijaké strádání. Nakonec se rozhodli zajít za starým druidem Melechorem, který by snad o skřetech mohl něco vědět. Nemohli zabloudit, stačilo se držet levého břehu říčky a jít proti proudu.

Před družinou se otevřel pohled na lesní paseku obkrouženou říčkou Iš v jejím středu se pod strání krčila chalupa poskládaná z kamenů s břidlicovou střechou. V závětrí straně stály slámové úly pro několik včelstev. Ze stínu vyběhl pes a začal chraplavě štěkat. Po cvhli z chalupy vyšel starý zarostlý muž, zastínil si oči a hleděl k lesu.

„Myslím, že jsme to našli,“ pravil vůdce.

„Jestli chcete ještě trochu kozího mlíka, klidně si vezte,“ pravil Melechor. Harez obrátil oči v sloup. Myšilov si nalil a dál hltal každíčké slovo starého kmeta.

„Nu, jak jsem pravil, skřety jsem na vlastní oči neviděl, ani jejich stopy, ale les mi o nich vyprávěl. Stromy skřety nemají rádi. Ale dlouho o nich listí nešumělo, ani řeka. Pod Blegonadem nebyli, alespoň tedy před dvěma měsíci, co jsem tam byl naposledy.“

„Myslíte u Slunečního chrámu?“ zeptal se Myšilov.

„Ano, tam. Tam co pramení říčka Iš, pod kopcem, který druidi nazývají Blegonad. Kdysi byl Sluneční chrám sídlem druidů, ale již tomu tak není. Je to smutný příběh.“

„A nemohl by jste nám jej vyprávět?“

„Snad jindy. Blíží se svátky Slunovratu a nechci si kazit radost z krásného léta, zvláště oslavím-li je v chrámu.“

„A nemohl bych já jaksí, s vámi... taky...“ pomalu utichl Myšilov ve své nevyslovené prosbě. Melechor se zkoumavě na mladíka s náznakem vousu podíval.

„Nu, zastav se tu na kousek řeči, až se budete vracet z chrámu. A jestli vám mohu poradit, tak tam na nic nesahejte, zvláště ne na pohřebišti. Říkat vám, že se tam nemá chodit, že tam strašá je zbytečné. To platí na obyčejné lidi. Nu uvidíte sami, vchod není těžké najít, ale byl bych raději kdyby jste do pohřebišť nechodili. Je to žel vše co vám mohu o skřetech říct, mnoho jsem vám nepomoh. Jestli nespěcháte, můžete tu přespat. Všichni se ke mně do chalupy nevejde, ale noci jsou teplé, a myslím že ještě pár dnů pěkně počasí vydrží.“

„Říkal jsi dva dny pěšky...“

„Ano, ale vám to půjde jistě rychleji.“

„Myslím, že vyrazíme ještě teď a stavíme se tu cestou zpět. Díky za vše a buď s bohy.“

Sluneční chrám na první pohled vypadal jen jako trosky. Ale nebylo tomu tak. Kamenné sloupy z jednoduše tesaného pískovce nikdy nepodpírali žádnou střechu. Tu tvořila zeleň obrovských dubů, nebeská modř a samozřejmě slunce. Mezi sloupy ze světlého kamene nebyly žádné zbytky lavic, jen mezi kamennými deskami nadzvedávané okolními stromy rostla tráva. V západní části stál prostý oltář. Když dobrodruzi přišli blíž, zjistili, že na přitesaném kameni jsou položeny suché svazky bylin, dvě větvičky a prázdná miska, snad na vodu. V čele chrámu byly svržené i dva sloupy, stejně jako čelo oltáře, které popraskané a poničené leželo srovnáno za kamenným stolkem.

Z dálky zurčela Iš po hladkých kamenech a mizela na západě pod kopcem. Bylo to příjemné místo. Dobrodruzi vybalili jídlo a rozložili se na příjemně vyhřáté dlažbě. Slunce v pozdním odpoledni klesalo podél úbočí jednoho ze zelených kopců a stále osvětlovalo plochu chrámu.

Myšilov od ostatních trochou poodešel. Rád by splynul s lesem, rozmlouval s ním, rád by na něj z výšky hleděl jako skřivan, nebo plul řekou jako pstruh, ale nevěděl jestli to je možné nebo jak na to. Před ostatními mu bylo trapno. Tak si sedl pod strom zavstát oči a přemýšlel.

„Kouknete, ten náš mladý druid se zase snaží mluvit s lesem. Asi na něj Melechor zapůsobil,“ pravil alchymista Dyni.

„No a? Šaman u nás v kmeni mluví s duchy předků, tak proč by nešlo mluvit se stromy,“ pokrčil rameny Harez a dál se věnoval jídlu, „A když nám to pomůže, proč ne. Do věcí šamanů je lépe se neplést.“

„Myslím, že spíše medituje. Je potřeba tříbit mysl, shromážďovat v sobě sílu, aby jí člověk mohl vydat v pravý okamžik,“ přidal se do rozhovoru Dot Thrau, hobit kouzelník. „A myslím, že toto místo je k tomu více než vhodné.“

„Moje řeč,“ ozval se zase Harez, „Nenajedený válečník nic nemůže.“

„Já myslím, že hovořit se stromy je hloupost,“ ozval se ze stínu Arkuss a znechuceně pozoroval prázdné dno láhve.

„Chodit po vodě je taky hloupost a taky jsem to viděl,“ přidal se opět hobit kouzelník.

Burbag raději mlčel.

Myšilov vstal a oprávil si oděv. Nevěděl jestli k němu někdo skutečně promlouval a

ukazoval mu věci vzdálené nebo si vše jen vymyslel, ale na každý pád mu bylo příjemně. Líbilo se mu tohle místo. Bylo plné jednoduché vznešenosti, stáří a krásy. Pomalu se loudal k ostatním, kteří už balili svoji odpolední svačinu, a očekával hloupé vtípky a možná i výsměch.

„Tak snad aby jsme šli shlédnout ty pohřebišťe,“ zavelel vůdce a zvedl se ze země.

Z otvoru ve skále vyběhlo šest skřetů. V rukách zbraně, v očích děs. Dva se dali na zmatený útěk, každý na jinou stranu. Družina zareagovala rychle a brzy bylo po boji. Jen čvachtání vody a praskání v křoví dávalo tušit, kde mizeli zbývající skřeti. Vůdce se rozhlédl na obě strany, pak mávl rukou: „Oba stejně nedoženeme a dělit se nebudem, raději se podíváme dovnitř.“

Dot Thrau rozžehl lucernu a družina vstoupila do chodby, která směřovala zpět ke chrámu. Jen vytrvale klesala. Dvakrát družina překročila odhozený balík se skřetími věcmi a těžkou sekeru.

První místnost, do které družina vstoupila měla strop přes pět sáhů vysoký. V klenbě na vchodu bylo vytesáno slunce, nad východem měsíc a mezi nimi krajina pod hvězdami.

„A ta škvíra je k čemu,“ tázala se všímavá Wulpin.

„Jaké škvíra?“ ozval se od země maličký Dyni.

„Ta škvíra, co už jde několik sáhů chodbou, protíná slunce a támhle i měsíc.“

„Nemyslete na škvíry. Tady je mrtvola. Čerstvá.“ ozval se ve předu jdoucí Burbag.

Se zbraněmi připravenými zabít kohokoliv, družina překročila tělo skřeta a vešla do rozlehlého podzemního sálu.

„Tak tady je mrtvol. Stovky.“ rozhlédl se Harez, druhý štít numské družiny jdoucí vedle Burbaga.

„Pohřebišťe,“ pokýval hlavou kroll.

„Druidské pohřebišťe,“ doplnil Myšilov, „Melechor nám o něm vyprávěl.“

„Já bych na nic nešahal,“ ukázal Harez hrotem meče na stříbrný jemně tepaný náramek, který svírala mrtvola skřeta.

„Já bych taky na nic nešahal. To by bylo znesvěcení druidů a mohli by sme skončit jako ty skřeti,“ ozval se ihned Myšilov v obavě, že chut' dobrodruhů po cennostech zvítězí. Věděl, že je

nutno ukojit alespoň družnickou zvědavost a tak pokračoval: „Ale myslím, že porozhlédnout se tu můžeme.“

Družina kráčela mezi kamennými stolci, na nichž spočinula těla dávno zemřelých. Stříbrné a zlaté amulety ve tvaru slunce, prsteny a jiné cennosti, to vše by vydalo za několik domů v Liscannoru. Ale každý cítil a cítil sílu tohoto místa. Varování od Myšilova bylo zbytečné. Nikdo nešahal jinak než očima na dary zemřelým, což bedlivě sledoval krom vůdce nejvíce Myšilov. Znesvětit pohřebišťe, i kdyby to nebyl přímo on, by nebylo dobrým začátkem na cestě za vysněným druidstvím.

„Ještě, že s námi není Pěnipírko,“ uchechtl se tiše Yall, „To by bylo zase otázek a mlácení přes prsty.“

„Na co myslíš?“ snažil se Myšilov v téměř posvátném vytržení navázat duchovní rozhovor s Arkussem.

„Na klíčnicka. Došla mi kořalka.“

Co by se mohlo stát, kdyby někdo obral mrtvé, dobrodruzi jen tušili, ale že udělali dobře, když na nic nesáhli, jim dala za pravdu hromada těl ve zbrojích, která ležela pod oltářem na úplném konci místnosti.

„Myslím, že jsme přesně pod oltářem, který je nahore ve Slunečním chrámu,“ ukázal Myšilov na oltář, „Jen tenhle má stojící zadní stěnu i se zlatým sluncem zasazeným do kamene.“

„Kolik by to slunce tak stálo?“ přemítal Dyni, „Hádám tak alespoň patnáct stovek.“

„Jestli si ho chceš odnýt, tak mi na tebe počkáme venku. Nebo aspoň já,“ ozvala se Wulpin.

Myšilov se cítil mezi ostřílenými dobrodruhy nejistý. Stále byl nováčkem a nemohl jim rozkazovat, aby nechali dary mrtvým na pokoji. Potřeboval radu. Zavřel oči a snažil se představit si hvozď, pak stromy, jejich kořeny jak pronikají zemí do nitra země. Zatočila se mu hlava, rychle otevřel oči. Stále byl s družinou jen jej něco napadlo.

„No, myslím, že kdybychom vrátili to, co tady ta banda sebrala a co sebrali skřeti a necháme si zbraně a cennosti té družiny, tak se nic nestane...“

Pocítil úlevu, když všichni pokývali hlavami. Co navrhl bylo vykonáno. Navíc na Myšilovův popud, prosby a nařikání, byly vynořeny těla skřetů. Když družina odešla, jen Myšilov zůstal ve tmě. Zapálil si lucernu a tiše a s pokorou roznesl

šperky k tělům jimž viditelně chyběli. Zbytek narovnal na oltář, poklekl a opět zavřel oči.

V tichu a temnotě byly představy jakoby skutečné. Viděl řeku, do ní přitékající potok mířící k severu. Slyšel skřetí chrčení ze stínu stromů na zeleném palouku. Pak hrad, ten se proměnil v draka, ten v oheň, oheň zmizel v dýmu. Z dýmu se stali mraky protkané blesky. Nad měsíc, pod ním hrad, pak jen kopec. Několik postav se znakem přívěškem slunce na krku. Ti se otočili a zmizeli v zeleném šeru.

Myšilov pomalinku otevíral oči. Stále viděl mihotavý obraz přívěšku. Několikrát zamrkal. Hleděl na amulet položený na okraji oltáře. Přemýšlel. Nakonec vstal, uklonil se a odešel. Když vyšel do slunečního světla, stále se mu točila hlava.

Dobrodruzi sledovali skřetí stopy. Severně od Slunečního chrámu se dvojice stop spojila a směřovala kolem potoka na sever, vlévajícího se u chrámu do řeky. Myšilov se na stopu ani nemusel dívat, věděl, že tudy skřeti proběhli. Ale na zeleném palouku poblíž vody stopu definitivně ztratil.

„Že se dostali až sem vím bezpečně, ale u vody jsem stopu ztratil, a kde se vynoří ví jen Smrken.“

„Chvíli si odpočinem a budeme pokračovat,“ pravil Drtinosa a otíral si zpocenou hlavu ušmudlaným šátkem, „Ale že je tu horko.“

„Ale hezky.“

Družina usedla do stínu, ti co nebyli zatíženi ocelovou zbrojí se natáhli na slunce pasoucí několik bělostných beránek. Potok tiše bublal, bzučeli včely, listům se proháněl svěží vítr, větve se kývaly sem a tam, tichounce šustily, jakoby chtěli odpočívajícím dobrodruhům cosi sdělit. Nějaké poselství. Brzy celá družina spala.

Před dobou jež pamatují jen prastaré stromy tohoto hvozdu žil v hradu Javonk pán okolních krajín Braxal Herdan. Spíše než ochráncem byl postrachem okolí. Bral lidem i obchodníkům majetek. Přepadal na zemských cestách i v dalekém okolí. Hromadil peníze. Pořádal lovy pro zábavu. V okolních hvozdech padala zvířata po desítkách. Když lid, z vypálení vsi prchal do lesů, Braxal uspořádal skvělou štvaničí. Do příštího jara zdobily větve stromů popálené mrtvolky plné šípů.

Lidé se obrátili na pomoc k lesním čarodějům ze Slunečního chrámu. Prostí lidé je drželi v úctě. Nikdo se neodvážil lovit pod horou Blegonad na jejímž úpatí byl vystavěn chrám, vzdušná kamenná stavba zakrytá listím z mohutných dubů a buků. Dřevorubci ani smolaři nekáčeli v těchto místech stromy. Lidé přinášeli druidům dary v podobě jídla a ošacení. Oni na oplátku pomáhali ve vesnici a na statcích svou znalostí bylin a uměním léčit. Ani vlkodlak ani kikimora neobcházeli lesy kol vesnic... Ale lid před pánem Javonku ochránit nedokázali.

První druid ležel šestnáct dnů na lůžku než se mohl vrátit do svého domu pod Blegonadem. Braxal Herdan, aby ukázal, že se nebojí lesních čarodějů, začal se stavbou dřevěné tvrze uprostřed lesů. Sám vybíral stromy na stavbu. Jako první začal sekyru do prastarého smrku a započal tak konec svůj. Před tím však padlo mnoho našich bratrů. Dva dny poté co podtnul první strom na stavbu, se na Javonku objevili tři druidi, kteří přišli varovat Braxala před jeho počínáním. Týden druidi strávili v okovech v hlubokých sklepeních, které dal vyhloubit Braxalův praděd, a Braxal je plnil zlatem a vězni. A stavba pokračovala. Braxal ve své zaslepenosti začal přemýšlet o vyloupení Slunečního chrámu, o pokladech, o stříbrných a zlatých špercích uložených spolu s mrtvými v kryptách pod chrámem. Braxal nebyl zcela šilený a věděl, že přímým útokem nic nezmůže. Navíc ne mluvit jejich největší síly! Proto se snažil lesní čaroděje vyprovokovat. Jednoho jitra před mnoha zimami nechal trojici vyslanců oběsit na větvích dubu shlížejících směrem k Blegoradu. Další ráno zde Braxal našel troje okovy a vlčí lebku pomalovanou krví.

Braxal nechápal varování a dal dub obložit křovím a zapálit. V poledne se přihnál vítr táhnoucí těžká mračna. Děšť uhasil planoucí les, ale až do dnešních dnů je na tomto místě paseka zarostl jen břílym.

Braxal obrátil svou pozornost od vybírání takzvaného mýtného a soustředil se na Sluneční chrám. Ani lesní čarodějové nezaháleli, dnem i nocí putovalo čtyřčlenné poselstvo lesy stále na jih. Směřovali do hvozdu Blanath al Dorgh, kde sídlilo mnoho druidů roztroušených po obrovském hvozdu.

V době, kdy poselstvo dorazilo ke svému cíli, si Braxal zatím vyvzpomněl, že nevidí z

lovecké tvrže na Javonk. Byl vykácen pruh lesa čítající šíře sáhů čtyřech rukou prstů lidského mláděte, padlo bezpočet stromů starých i mladých, jejichž těla ležela k nepotřebě podél oné cesty. Za bezesných nocí napadl Braxala šílený plán. Vydal se na nebezpečnou cestu. Vydal se za ohnivým drakem Pyrhodelatem. Snad za příslib bohatství ukrytém ve Slunečním chrámu snad kvůli pomstě nebo jen z chuti ničít a pálit, Pyrhodelat slíbil co splnil. Braxal se vrátil na Javanok a oslavoval. Z Branath al Dorghu vyrazila početná skupina připraven srovnat Javanok se zemí.

Pak přišel den mnoha změn. Za úsvitu se nad Blegonadem objevil Pyrhodelat. Kroužil, klesal, plul oheň Pod jeho dechem umírali nejstarší stromy tohoto hvozdu. Druidi se bránili, ale Pyrhodelata zabít nedokázali. Ošklivě poraněně a navysost rozlobený drak rozsápá lesní čaroděje, pobořil Sluneční chrám a dal se do ničení lesa. V záplavě ohně hledal hrobky, jež podle Braxalových slibů obsahovaly mnoho zlata a stříbra. Nedokázal najít vchod u pramenů říčky Isle, tedy pobral zlata co mohl a pln zuřivosti odletěl na Javonk se pomstít, neboť draci jsou rasa vychytralá, ale složených slibů si váží.

V kouřem zešedlém poledni se Pyrhodelat vznesl z oblaků kouře a poháněn mocnými perutěmi a vztekem přilétl na Javonk. Tou dobou přicházející výprava z Blanath al Dorghem spatřila na obloze dým a vyrazila nejvyšším spěchem proti proudu Isle, zatímco Braxal Herdon upíjel vína ve svém nově zbudovaném sídle.

Pyrhodelat zaútočil bez varování. Žhavým dechem zahnal obyvatele do podzemí a pak se vrhl za nimi. Přežil jen ten, kdo se schoval do úzkých chodeb hradu. Drak, jakmile objevil pokladnici, okamžitě nechal vraždění a hledání Braxala. Radoval se z nalezeného zlata a po celodenní námaze usnul v obrovské podzemní pokladnici. Ti, kteří nevyužili příležitosti prchnout z hradu do východu měsíce, pak umírali dlouho a pomalou hladem a žízní, stejně jako Braxal Herdan a část jeho tlupy ukrývající se v dřevěné stavbě po dračím útoku na Jovank.

Když vyšel měsíc nad východními skalami, druidi z Blanath al Dorghemu se šelí pod Jovankem. Za šílené bouře a řvoucího víchru se Jovank vnořil do skály na níž byl postaven. Ač vítr cloumal okenicemi ve vsích pod hradem a hnal černá mračna nacucaná deštěm po obloze, měsíc

v úplňku stále svítil na hroutící se Jovank. Pak se lesní čarodějové vydali směrem k lovecké tvrži.

Jovank zarostl stromy, zarostla cesta vykácená na Braxalův příkaz, zarostl vypálený les pod Blegoradem. Pyrhodelat stále umíral pod hromadami suti na zlatém loži. Za měsíčních nocí lidé ve vsi slyšeli podivné skučení ozývající se snad z nitra země. Zpustly obývané vesnice a vyrostly jinde nové. Lidé se odstěhovali, přišli jiní. Pyrhodelat zemřel, avšak jeho duch opustil Jovank před dvanácti lety.

Teď se vrátil zpět a snaží se získat zpět svou původní podobu. Skřeti pochodují krajem. Snažili se i vyloupit hrobky u Slunečního chrámu, avšak jen pár jich přežilo. Skřeti i lidé kopou pod Jovankem, den kdy se objeví cesta do nitra hradu se blíží.

Dvacátý osmý den předradostnin, roku

První dva dny nepřinesly nic nového. Jen ti zabijáci potvrdili, že skřeti v lese opravdu jsou. Že se nejedná o nějaké nesmysly. Zabili prý osm skřetů. Zda-li je to hodně nebo málo neví.

Vesnice se připravuje na svátky slunovratu a družina z Gwendarronu si užívá krásného počasí, odpočívá a rybaří. Jak to vypadá, budou slavit s námi. Mám z toho troch strach, lidem na vesnici ozbojenci nepřinesli nic dobrého, ale je to lepší než tu mít vojáky. Jen jich je o jednoho méně. Když se vrátili z Hraničního hvozdu, na mojí otázku odpověděli, že se ten malej oddělil a odešel. Asi se prý nevrátí. Proč jsem se nedozvěděl. Myslím, že mu říkali Dot Thrau.

Vprostřed Myšilovi hlídky s větrem připluly mraky a střídavě skrývaly měsíc, který šel k úplňku. Myšilov přemítal o svých vidinách a hlavně o snu, který se nezdál jenom jemu. Cítil se tak trochu podvedený, když ostatní měli stejný sen a to nemají hvozdu v takové úctě jako on. Ale takové myšlenky se snažil zapudit.

Pak se nocí cosi mihlo. Nebylo to tělo, jen jakoby cosi neviditelné procházelo táborem. Myšilov se s křikem vrhl vpřed a skočil. Pod ním se zmítalo malé tělo.

„Pust!“

„Nepustím!“ křikl Myšilov. To už se probouzel někteří spáči.

Odnikud přiletěla rána pěstí, která smetla Myšilova do popela vyhaslého ohniště. Rázem byl Dot Thrau vidět. Rychle se postavil na nohy a rozběhl se z tábořiště. Myšilov našťavě vyskočil na nohy a s holý napřaženou k ráně vyběhl za hobitím kouzelník, který jej tak potupil. První rána zasáhla hobita do hlavy, ten se svalil ze stráně a zůstal ležet. Ani se nehnul.

„Já nechtěl.“

Ostatní pokrčili rameny. Kouzelníkovo chování v poslední době bylo poněkud podezřelé. Nikdo jeho nešťastné smrti příliš nelitoval. Takových nováčků, kteří nezažili návrat, bylo v Nurnské družině desítky.

Myšilov nanosil kameny na Thrauův hrob. Když dobrodruzi vyrazili směrem do vesnice, zbyl jen kruh popela a malé mohyla, kterou již nikdo nikdy neobjevil.

První den poradostnin

Svátek slunovratu se opravdu vydařil. Jsem z celého srdce rád, že se tu dobrodruhům od Nurnu líbí. Ukázali se jako vcelku přátelští a zajímavý druzi na vyprávění. V něm obzvláště vynikal pan Longodon. Jsme jen chudá vesnice na hraničních Isleveru, která krom pohostinství toho nemůže mnoho nabídnout. Všichni se dobře bavili. Ještě jsem si všiml, že jediná žena mezi nimi, tmavovlasá Wulpin, až příliš často tančila s Lambardem. Jen jsem nikde neviděl toho mladíka. A to ani během příprav ani v době oslavy. Ostatní říkali, že vyrazil za tím starým podivným Melechorem.

Slunce se pomalu klonilo k západu, ale stále mezi kopci svítilo na úbočí Blegonadu, když Melech a s Myšilovem vstoupili do Slunečního chrámu. Nesli pár lesních plodů, větvičky dubu, habru a buku. Oprášili oltář. Myšilov donesl vodu z řeky. Slunce se nořilo do zelené hladiny hvozdu. Nad Blegonadem vycházel měsíc. Rudá koule, proti ní stříbrný měsíc. Úplněk v den Slunovratu. Zvláštní den. Posla dne vystřídal strážce noci. Na tmavé obloze zářily hvězdy. Příroda dýchala neobyčejnou silou. Když se noc přehoupla do druhé poloviny, Melech a s Myšilovem vkročili do podzemí. Na oltář položili lesní plody a do misky nalili vodu z říčky.

Ve vsi hořely ohně. Osvětleny byly i nejbližší stromy lesa. V kruzích světla stály stoly, lavice. Lidé seděli na vozech, prázdných i plných sudech. Hostinec U klíčnicka se rozlil do celé vesnice. Slavilo se všude. Na stolech bylo nejlepší z toho co mohla chudá vesnice nabídnout. Vesničané byli čistí, dokonce i horníci. Štítý domů zdobily věnce ze zeleného obilí, květin a snítek větví. Všude se vznášel křik dud, vrzání skřípek. Malý bubeník se nepetržitě cpal, ale stále zuřivě tloukl do bubnu. Když se přidal pištec, odložil klobásu a do ruky vzal druhou paličku. Pak se přidali šalmaje a to jen staří zůstali sedět. Slavil se svátek Slunovratu, svátek hojnosti. Slavili i numští. Vprostřed návsi tančila Wulpin s Lambardem. Po půlnoci se vytratil směrem do luk.

Měsíc lhostejně shlížel na scénu jež se na stejném místě odehrála před dvanácti lety. Na vrcholu kopce se potácela postava. Tmavý plášť zůstal vězet kdesi v křoví spolu s krůpějí krve.

-Se mnou nemůžeš bojovat mečem.

-musím

-Proč jsi sem přišel, člověče?

-tady jsem tě získal tady se tě zbavím

-Tady ne. O pár set stop níž. V podzemí hradu. Tam leží mě ostatky. Tam se zbavím já tvé slabé lidské schránky. Ó promiň, elfe, tvé chatrné elfí stránky.

-zmiz. varuji tě. nesnáším tě. nech mě být

-Ty mě? Já tebe NENÁVIDÍM. Já tebe.

Vím o tobě všechno. Ty o mě nic. To já vládnu tímhle tělem. Vidím i do tvé duše a vládnu jí.

-ne.zemřeš a já s tebou.

-Jsme téměř jedno. Vzdej to. Ta obrovská tíha zmizí. Splyneme v jedno. Téměř jsme jedno. Přestaň se trápit. Budeš ve mně žít dalších pět set let. Považ. Pět set let. I pro tebe, elfe, je to téměř věčnost. Věčnost. Slyšíš sílu toho slova. Nesmrtelnost. Nechceš být nesmrtelný.? Toho vědění co bys získal. Tys vždy toužil po vědění. Nauky. Alchymie. Magie.

-to kvůli tobě. proti tobě jsem hromadil vědění. vím toho dost

-Ty? Víš příliš málo. Já znám hodně.

Přijde dračí sémě a vytrhne tvé ubohé lidské srdce z tvého těla.

-zmiz. prosím

A jako i tenkrát se Shenarion Rohylen

zhroutil v křečích k zemi podivného vrchu lidmi v okolí zvaného Javonk.

Nastalo šírání. Každým okamžikem se šířil obzor světla. Skřivan mihotající křídly kdesi vysoko ve vzduchu již viděl ranní slunce. Iš stále spala v údolí šera. Zelené moře se pohupovalo ve svěžím větru. Skřivan zapěl svoji jarní píseň a pozoroval jak se hranice šera a světla rychle sune po vlnách kopců. To vycházelo slunce. Pak se jasný kotouč vyhoupl nad úbočím Blegonadu. V ten okamžik paprsky prolétly dlouhou chodbou do nitra Slunečního chrámu. Dolů, skrze škvíru ve vysokém stropě, přímo na zlaté slunce v samotném srdci chrámu. Melechor po očku sledoval mladého druida klečícího vedle a spokojeně se usmíval. Myšilov chvíli lupal po dechu, když se podzemí roztančilo slunečními paprsky. Pak sluneční paprsek zmizel a v podzemí nastala tma. To ale už oba druidi pokojně klečeli u oltáře a bloudili světem mylenek.

Tak se na jediný kratičký okamžik osvětlilo podzemí slunečního chrámu. Další stejný přijde za rok na ráno prvního dne měsíce poradostnin.

Čtvrtý den poradostnin, roku 1050

Nějak jsem to zakřikl. Pár dnů po Slunovratu, skřeti zase rádlí. Tentokrát si troufli hodně. Na dnešní noc zmizel kůň. Družina ihned vyrazila po čerstvých stopách. Tentokrát jižním směrem.

Málem bych zapomněl. Konečně dorazil onen zmiňovaný hobit, který měl dorazit už před týdnem, a nepřijel sám. Doprovázel jej další z malých národů...

„Přidej do kroku, Pěnipírko, nebo tě chytanou skřeti a dají si tě k večeri,“ okřikl Yall vzadu jdoucího hobita.

„Haha, už se bojím,“ odpověděl hobit, ale přeci jenom popoběhl.

„A ty se drž raději víc vprostřed nověj. Jakže se to vlastně jmenuješ.“

„Morn Hypsa, jméno mé,“ odvětil malý kudůk, nový člen Nurnské družiny, kterého potkal Pěnipírko na své cestě do Nové Tehaly. Kudůk podlehl vidinám dobrodružství a hrdinských skutků,

které vytvořil Pěnipírko jednoho večera v hospodě U vlkodlaka v Kartogu, kde se spolu pořádně opili.

Myšilov se co chvíli zastavil, aby se ujistil, že jdou stále stejným směrem.

„Hele, Klabzeji, jseš si jistěj, že jdeme správným směrem? Ty skřeti běželi od chrámu na severozápad a my jdeme téměř obráceným směrem,“ staral se vůdce, „A navíc do pastvin jak vidím.“

„Určitě jdeme správně, jeden okovanej kůň a jeden neokovanej skřet. Ale divný to je.“

„Nejdivnější je, že před náma je úplně obyčejná vesnice,“ prohodil Burbag.

Pátý den poradostin, roku 1050

Tak kůň je zpět. Herbich byl celý šťastný. Přeci jenom mít koně tady už něco znamená. Ted jsou dobrodruzi nahoře na Javonku. Jen je mi divné, že se s koněm vrátili od Horní Koliby. A taky je zvláštní, že tamního starostu přeпадli tu samou noc skřeti. Tvrdí to nejenom on, ale i dva čeledíni, jeho manželka a oba synové. Taky mi moc neštymuje, že je ten starý šejdř všechny zahnal. No, možná, že ho podceňuju, nebo si těch devět skřetů vymyslel a ve skutečnosti byli nanejvyš čtyři.

„Takže si to chlape ještě jednou zrekapitulujeme,“ prohodil Dyni k chlapíkovi ležícímu na hliněné podlaze kozího chlívku, kde se krom kozy tísnil kůň a celá Nurnská družina.

„Co že si to?“ udiveně se otázal Burbag „Jako že si zopakujeme, má na mysli,“ odpověděl Yall.

„Takže. Koně jsi sebral, protože sis myslel, že to půjde na vrub skřetům?“ Přikývnul. „A starostu si několikrát viděl, jak vyrazí z vesnice starou cestou na sever?“ Přikývnul. „Odjížděl s naloženými koňmi a s prázdnými se vracel zpět?“ Další přikývnul, jen méně vyděšené. „A měl si dojem, jako když s někým tajně obchoduje?“ Další kývnul.

„A kde bydlí starosta tyhle vesnice, to nám ukážeš, že?“

„Takže si to chlape ještě jednou zrekapitulujeme,“ pravil Burbag a pyšně se rozhlédl po ostatních. Než si kroll takovouhle větu srovnal v hlavě, byl rozhovor už úplně jinde.

„Uděláme takovou dohodu starosto,“

pokračoval Traskatul tam, kde ho kroll přerušil, „My nebudeme vyprávět o tvých obchodech a ty nám vykopíš úplně všechno o tom maskovaným chlapovi, se kterým od zimy kšeftuješ. To, že jsme zmlátili tvý podomky, to už si nějak vyřešíš, nebo tě navšívím já osobně se strejdu Burbagem. Jasný?“ Tři velmi rychlá přikývnulí.

„Tak jsem prohledal celej vrchol Jovanku a po hradu ani památky.“

Hlavy všech se otočily k Pěnipírkovi.

„To je snad jasný, že tu žádnéj hrad nejni. To vidí každej.“

„Ale nejni schovanej ani v žádným dolíku, za žádným křovím a tak,“ nedal se Pěnipírko, když si dal s průzkumem skalnatého vrchu takovou práci.

„Hmmpf, já ho snad hodím ze skály. Von hledá hrady v křoví.“

„Já vlastně myslím vchod do hradu, nějakou chodbu nebo prasklinu v zemi a tak.“

„A hledal jsi opravdu pořádně?“ otázal se vůdce, „No dobře, když pořádně tak pořádně. Myslim, že tu přenocujem.“

Družina nanosila trochu toho klestí a zapálila oheň. S večerem začalo nepřijemně foukat a oheň na vrcholu kopce byl potřebný. A z dálky viditelný. Což, jak Drtinosa doufal, přiláká skřety.

Západní obloha tvořila světlý oblouk nad tmavou krajinou tu a tam prosvětlenou pomrkávajícími okny několika vesnic. Z kamenitého vršku holého Javonku byl pěkný rozhled. Mraky, které přinesly odpolední dešť se dávno rozplynuly na jihu a obloze plné hvězd kraloval měsíc, již trochu ohlodaný časem.

Malý kudůč kouzelník Morn Hypsa stál na šikmém kameni a pozoroval světla na západě a spíše pro sebe než pro ostatní, kteří leželi kolem ohně vykládal kudy vede cesta do Naglinu.

„Támhle vidím Horní Kolibu, ale ta leží mimo cestu, kterou jsme sem s Kryšpínem přijeli, i když jsme jí jednou navštívili. V noci.“ Morn Hypsa se spokojeně zašklebil. Bylo to jeho první setkání s životem dobrodruha a velmi se mu zalíbilo. „Pod ní, schovaná za lesem musí být Dolní Koliba a dál na západ pak Tehala a ještě dál Kartog a pak už Naglin. Je tady hezky.“

„Bylo by tu lépe bez skřetů,“ zavrčel Drtinosa od ohně.

„No, zatím jsme potkali tři a pár mrtvol.

Koně ukrad ten chudák z Koliby a kdo ví jak je to s tím nářadím, slepicema a tak,“ řekl Harez.

„To si jako myslíš, že Tehala je plná zlodějů?“ otázal se Myšilov.

„No... když jsem žil v divočině, tak jsme jinejm kmenům taky kradli co se dalo.“

„A pak jste vytáhli do války, paráda,“ zareagoval Yall.

„Já prostě nevěřím, že tuhle vesnici sužujou skřeti. Kdo ví co viděli ty starý báby.“

„A Harezi, to u Slunečního chrámu, to bylo co. Já bych řek, že to byli skřeti,“ vložil se Drtinosa, ale dál koukal do tmy.

„A navíc ten sen,“ přidal se Myšilov.

„Mě se nic nezdálo,“ odpověděl Harez. „A Burbagovi taky ne.“

„Mě se taky o skřetech nezdálo,“ přidal se hned Kryšpín Pěnipírko.

„To je jasný, když jsi tam s náma nebyl.“

„A co se vám vlastně zdálo? Mě by to hrozně zajímalo,“ nedal se odbyť hobit a přisedavý si blíž k ohni. Morn Hypsa byl také zvědavý, ale raději se moc nevyptával. Jen bedlivě poslouchal.

„Kdybych měl věřit všemu co se mi zdá, tak bych se zbláznil,“ přidal se Arkuss, „Zrovna včera se mi zdálo, že přišlo pivo a po obloze pluly sudy s kořalkou.“

„A Wulpin se zdálo o lovcí,“ uchechtl se Yall.

„A kdyby jo, tak co?“ utrhla se divoška na válečníka a mimoděk si popotáhla koženou rukavicí z jemné kůže.

„Jenže tenhle sen byl hrozně divnej,“ přidal se dosud mlčící Klabzej Myšilov, „Takovej jako když ti ho někdo vypráví. A pamatoval jsem si úplně všechno. To nejni normální. Já tomu snu věřím. Stejně jako tomu, že Joral Bradexe tady někde straší.“

„Tobě z těch stromu straší,“ prohodil Yall.

„No,“ zabručel Drtinosa, „jestli skřeti hledaj cestu do podzemí hradu, jak si myslím já, tak doufejme, že se nevykopou v uhelnejch štolách v Tehale. Teda v Nový Tehale, abych byl přesnej. To by jsme tu vesnici moc neochránili.“

„Štoly jsme prohlídli včera a nic,“ prohodil Yall a převrátil se na záda, „Nemůžeme přece zůstat pořad ve vesnici nebo hlídat štoly.“

„No náhodou najít dračí kostru nebo dračí vejce. To by bylo něco,“ přemítal Dyni a

šťoural klackem do ohně. Ani nemusel vysvětlovat, co by s dračím vejcem udělal, „A ten drak tam je. Aspoň podle toho snu, a já mu i věřím.“

„Dobře, tak jste měl přesvědčili. Skřeti tady jsou a chtějí se dostat do zničeného Joavanku. Takže, vůdče, co uděláme zítra?“

„Zeitra? Nevím, ale teď všichni vstávat. Máme návštěvu,“ odvětil trpaslík a už vstával. Jednou rukou si nandával přilbu, druhou šmátral po sekyře.

Družina vstala, zbraně v rukách. Kdosi pohotově uhasil oheň. Od východu se blížila asi patnáctičlenná skupina. Zastavila se na padesát sáhů. Ten o dvě hlavy vyšší než ostatní popošel k družině pár kroků: „Mohu jít k vám blíž? Rád bych si promluvil.“

Většina družiny křčila rameny. Ozval se vůdce: „Ale přijde jen jeden.“

Ten vysoký se otočil ke svému doprovodu a cosi šeptem pronesl a pak se vydal k družině. Do kruhu skomírajícího ohně vešel nepříliš vysoký cizinec v kápy. Družina se pátravě dívala do cizincovi zastíněné tváře.

„Ehm, promiňte, ale z dálky jste se mi zdál větší, to bude patrně tím trpasličím doprovodem, že?“ otázal se Dyni.

„Můj doprovod bych nechal na později, kdyby jste dovolili,“ vyhnul se odpovědi cizinec. Neměl příjemný hlas. Ruce v kožených rukavicích se opírali o pásek na němž vysela těžká dýka a pláštěm zakrytý meč. Zdola dívajícímu se Arkusovi zdálo, že cizincovi oči jsou rudé. Zavzpomínal na to málo co znal o upírech. Nic jej nenapadlo, tak si rudou barvu vysvětlil jako odraz doutnajících uhlíků a začal pro změnu přemítat o tom kde má další láhev kořalky. Dnes se ještě nenapil. Ani jednou. Nebo si to alespoň myslél.

„Tak se na to posadíme,“ zahučel Drtinosa a jako první usedl. Harez a Burbag usedli také, ale tak aby viděli na cizincův doprovod.

„Mám přiložit?“ zvědavě se tázal Yall.

„Není potřeba.“

„Ale já bych na vás raději viděl.“

„Jak si přejete, ale musím vás upozornit, že na mne není zrovna pěkný pohled. Vypadám nejspíše jako skřet.“

Zkušený válečník jen pokrčil rameny a přihodil nasbírané klestí a pár větví na žhavé uhlíky. Oheň se rozhořel a cizinec prudkým pohybem shodil kápy. Pleť měl velmi tmavou, barvy nepálené

hlíny. Oči byly rudé a pichlavé. Nepříjemný úšklebek odhaloval prodloužené špičáky, které dávaly tváři zvířecí vzhled, nebo skřeti. Prodloužené uši mohly patřit elfovi nebo také ne.

Cizinec nezapisobil jak měl v úmyslu, jen Morn Hypsa rychle vstal a svůj úlek maskoval slovy o příkrývce a o tlumoku nedaleko ohně. Cizinec se přestal sklebit.

„Dovolte abych se představil. Jmenuji se Shenarion Rohyllen a nejsem skřet, jak by se mohlo na první pohled zdát. Narodil jsem se jako normální elfské dítě.“

„Cha, to povídejte dětem jako pohádku, takhle elfové nevypadají,“ přerušil jej Burbag.

„Ne, to opravdu nevypadají.“

„My už jsme o vás slyšeli,“ ozval se Dyni.

„Opravdu?“ znejistil cizinec, „A co jste o mě slyšeli, smím li se zeptat.“

„Starosta Dolní Koliby cosi povídal.“

„Ach tak. A jak jste na něj přišli?“

„No vlastně náh...“ snažil se hovorů účastnit Pěnipírko, ale byl Dynim přerušen: „Tady Pěnipírko chtěl říci z nahromaděných informací. Ve vesnici pod Javonkem si nás najali, abychom je ochránili před skřety.“

„Skřeti kradli ve vesnici co jsme potřebovali a neuneslo to odkladu do další dodávky zboží od starosty.“

„Skřeti? Vy velíte skřetům?“

„A co bys čekal, hobite, s mým obličejem? Myslíš, že můj doprovod je spolek trpasličích panen?“

„Pomalou, pomalu. Myslím, že jste si přišel promluvit,“ klidnil hovor Yall, což bylo spíše proti jeho zvykům.

„Samozřejmě. Máte pravdu. Omlouvám se pane Pěnipírko.“ Shenarion se na chvíli odmlčel. „Jistě chápete že s mým vzezřením jsem se nemohl objevit ve vesnici a někoho si najmout. Jsem nucen jednat jen v noci nebo s lidmi uvyklými na ledacos a vše draze platit. Vyhledal jsem vás, protože se na své skřety nemohu příliš spolehnout. Hodně mi pomohli a byli jedni z mála, kteří mě přijali mezi sebe, ale ztrácím nad nimi kontrolu. Navíc to nejsou příliš dobří válečníci. Vyhledal jsem vás, protože doufám, že mi pomůžete od tohoto prokletého obličje. Vlastně, nejsem si zcela jist, zda to o co se snažím bude mít úspěch, ale je to jediná šance, pokud nechci zbytek života strávit mezi skřety.“

Nebo ještě hůř.“

„No... my vám určitě rádi pomůžeme, ale máte čím platit?“ otázal se vůdce.

„Pod Javonkem jsou sklepení starého hradu stejného jména a mí skřeti se do nich dostávají zdola. Kdysi tudy vedla úniková chodba, ale byla zničena zemětřesením stejně jako hrad.“

„To bylo trochu jinak, ale pokračujte,“ přerušil vyprávění Myšilov.

„Jak jsem řekl, hrad byl zničen, ale všechny jeho poklady zůstaly uvnitř. Našli jsme pár set zlatých a nějaké šperky. A každý den nacházíme další. Toto je pouze malá ukázka. Může se to zdát jako cetka, ale je to nejcistší zlato.“ S těmito slovy sáhl Shenarion za tuniku a vytáhl oděný a mírně ohnutý kus zlata na řetízku připomínající slunce.

„To jste ukradl ve Slunečním chrámu,“ vyskočil Myšilov, když poznal amulet, které mělo každé z těl na pohřebišti pod chrámem.

„Věřte mi, ale tenhle a ještě dva další jsme vytáhli z truhly nalezené pod Javonkem. A o Slunečním chrámu nic nevím, opravdu.“

„Ale ty amulety patří druidům z chrámu a ti nebyli zadobře s pánem Javonku.“ Myšilov se odmlčel, „Ale ano, vlastně to dává smysl. Máte pravdu.“

„Co dává smysl?“ zeptal se Shenarion „Podrobnosti necháme na později,“ odpověděl za Myšilova vůdce, „Co po nás vlastně chcete a co za to?“

„Chci, aby jste pobili všechny skřety a pak mne doprovodili do nitra hradu. Nejlépe zítra. Cokoliv co bude uvnitř bude vaše.“

„Ujednáno... A jak jste vlastně přišel k tomu, k té změně zevnějšku?“

„Podrobnosti necháme na zítřek, co říkáte. Skřeti už jsou nervózní.“

Vůdce kývl hlavou. Shenarion zmizel do tmy a sním i jeho doprovod.

„Ale hlídky postavíme raději dvojí, co?“ ptal se Morn Hypsa. „Mám z toho chlapa husí kůži.“

„To já taky,“ přidal se Dyni. „Určitě nám neřekl všechno. Všimli jste si jak mluvil? Jak nějaké kouzelník.“

„Takže otázka zítřka je jasná. Postavíme dvojí hlídky a zeitra jdeme na skřety.“

Obrovská paseka pod severním svahem Joavanku, na ní trosky domů. Jen jediný dům

s nedávno opravenou střechou shlížel na ubohé trosky. A na provizorní přibytky skřetů. Na ohně, ve kterých se vařil oběd. Kolem se pohybovalo na tři desítky skřetů. Otesávali kmene stromů, řezali prkna. Přístupové cesty téměř žádné. A nikde žádná hlídka. Předvečer jak stvořený pro přepad vesnice.

Dobrodruzi dobře skryti v křoví se připravovali na útok. Pak vyrazili v předklonu kupředu. Skřeti je spatřili až ve chvíli, kdy střelci stojící na dostřel vypustili první šípky. Wulpin stála v zubech další šíp. Trojice kušínků, Dyni, Arkuss a Kryšpín, soustředili svojí střelbu ze svého vyvýšeného místa na vývratu.

„Ten úplně v pravo, ten s tou sekerou,“ křičel Dyni a natahoval svoji kuší. V zápětí onen skřet padl mrtev.

Z vysoké trávy vyběhl Traskatul. Za ním Yall. Na levém křídle družiny Burbag a Harez. Myšilov vprostřed, vždy udělal pár kroků a vystřelil. Za ním se držel Morn Hypsa. Konečně se válečníci srazili se skřety. Prvních pár mrtvol a rudé louže na zelené trávě.

Když se boj přesunul mezi trosky domů, kušníci seskočili z vývratu a pelášili na dostřel. Pod kamenným domem formoval Shenarion obranu. Kolem něj se shromáždila dvacítká skřetů.

„Pobijte je všechny! Vpřed!“, řval nepřítelně zrudlý elf. Skřeti vyrazili za svým vůdcem. Pak se elf zapotácel, udělal ještě několik kroků a sesul se k zemi.

Skřeti bez vůdce byli rychle rozprašeni. Několik jich uteklo do lesů. Zbytek byl pobit.

„Je tuhej?“

„Řekl bych, že je v bezvědomí,“ řekl klečící Myšilov.

„Je opilej,“ řekl hobit a přihnul si z láhve.

„Ale už ho křísíme nějak dlouho. Nejní opravdu po něm?“ ptal se znovu vůdce.

Myšilov vstal a pokrčil rameny. Harez se rozhlížel po zchátralé vesnici. Všude se povalovali pytle, zničené nářadí. U zdi domu byla malá kovářská výheň. A kousek za vesnicí se zdvihala stráž a z ní kolmo vzhůru letěla skála na jejímž vrcholu kdysi stál hrad. Ve skále zel černý otvor a kolem něho hromady suť, dřev, rozdrčené zbytky truhel a kostí.

„Jaké je datum?“ zasípal Shenarion.

„Vůdče, už se probral,“ křikl Pěnipírko

k trpaslíkovi.

„Kolik uplynulo dní?“

„No, ani ne jeden, co jsme se naposled viděli. Tedy je sedmý den poradostnin,“ odpověděl Dyni, „A proč? Je to tak důležité?“

Elf pokýval hlavou. Pomalu se postavil, zvedl z trávy svůj meč a zasunul jej zpět do pochvy. „Je to důležité jen pro mě. V poslední době se mi stává stále častěji, že jsem mimo i několik dní. Poslední co si pamatuju byl sestup z Jovanku. Tentokrát to byl necelý den. To je dobré.“

Znetvořený elf mluvil spíše pro sebe. Pak šáhl za košili, vytáhl amulet tvaru sluce a třel jej v dlaních. Potřepal hlavou a rozhlédl se po mrtvolách skřetů. Chvilí stál, neřikal nic. Pak jeho pohled utkvěl na skále a vznesl se k vrcholu Jovanku.

„Vůdče, nějaké ty podrobnosti by jsme mohli probrat,“ šeptem pronesl Morn Hypsa. Trpaslík jen pokýval hlavou a vyčkávací se podíval na elfa.

Shenarion Rohylen se pochmurně usmál. Obrátil se k družině a pronesl: „Děkuji vám za pomoc. Omlouvám se, za své chování k vám před bojem a během něj ať bylo jakékoliv, ale nemohu za něj. Jistě vás budou zajímat podrobnosti, které jsem včerejšího večera přeskočil. Rád bych si oplátkou vyslechl ty vaše. Jak se zdá, víte mnoho co by mne zajímalo.“

„Jste v pořádku?“ otázal se udiveně Myšilov, „Před chvílí jsem vás pokládal za mrtvého.“

„Ano jsem v pořádku. Alespoň pro tuto chvíli,“ zvažněl Shenarion, „Vše se dovíte, ale jestli mohu rád bych vás pozval na něco k jídlu. Ne nebojte se, skřeti anii já jsme se neživili lidským masem. Je tu nějaká zvěřina a pár lahví vína od starosty.“

Družina se rozložila před kamenným domem kolem ohniště a Shenarion zmizel uvnitř. Po chvíli se vrátil se slíbeným pohoštěním. Druzi nabízené jídlo nepřijali zrovna s důvěrou. Doují se dal první Burbag, po něm Harez a pak i ostatní. Víno bylo velmi dobré, ale zcela jistě na něm starosta neprodělal.

Shenarion bez problémů drtil kosti svými zuby, pil víno a vyprávěl.

„Asi by vás zajímalo, jak jsem přišel k tomuhle překrásnému obličejí a proč potřebuji vaši pomoc. Začnu od začátku. Mnoho jsem si

domyslel zpětně, když jsem se snažil přijít na to co se se mnou děje a proč. Takže, jak se domnívám, vše začalo před dvanácti lety, kdy jsem se jen tak toulal tímto krajem a na svátek Slunovratu jsem tábořil na vrcholu tohoto kopce. Byl to podivný večer, slunce se za celý den neukázalo a jen při západu shlíželo na zemi pod příkrovem mraků, jakoby hořely lesy. Nepršelo. Seděl jsem u ohně a shlížel do údolí a najednou se přihodilo to co jsem v životě nezažil.

Dostal jsem strach. Z ničeho nic. Prvotní šílený strach lapené zvíře. Přímou jsem se strachem dusil. Chtěl jsem utéct, ale potácel jsem se stále dokola. Obloha mi splynula s trávou. Běhal mi mráz po zádech. Cítil jsem sucho v krku, žár uvnitř. Můj kůň se utřhl a zmizel. Zvedl se víchr, který odvál oponu mraků. Na nebe vystoupil měsíc. Bylo to děsivě představení.

Pak jsem se zhroutil. Proubдил jsem s východem slunce. U ohně zabaleny v houních, všechno bylo na svém místě i meč, se kterým jsem se bláznivě pokoušel čelit děsu, a který mi vypadl kdesi mezi skalisky. Byl jsem trochu zmatený, ale vše co se podle mě událo minulé noci byl jen sen. Jen koně jsem nikdy nenašel.

Že to nebyl sen jsem zjistil až o pár let později. Vše co se dělo od oné noci na Jovanku mě nijak neznepokojovalo, ale když se teď ohlžím, vím, že jsem se změnil už tenkrát.“

Shenarion se odmlčel. Díval se do ohně. „Rozdělával jsem si na večer větší oheň. Tenkrát jsem si myslel, že jsem nastydlí a potřebuji více tepla. Nerad jsem utrácel zlato a to jsem nikdy nebyl chudý. Měl jsem stále žízeň a hlad. Na jaře dalšího roku jsem zjistil, že mám krátké kalhoty. Povyrostl jsem. Měl jsem daleko větší sílu. A já hlupák jsem to pyšně přičítal mému způsobu života. Dalších pár let jsem si žil spokojeně dál.“

Pak se začalo dít více věcí na jednou. V Albě se mě místní kněží pokusili upálit jako upíra. Neuspěli. Podařilo se mi utéci z města. Nikdy jsem nebyl příliš popudlivý, ale v jednom pohostinství jsem z ničeho nic srazil k zemi opilce, který do mne narazil. Začal jsem dávat najevo svou sílu, která stále rostla. Líbilo se mi budít respekt, ale když jsem vybil jednu špeluňku místní zlodějské gildy a na hromadu mrtvol přidal i párek městských hlídačů, kteří zloději v zoufalství přivolali na pomoc, začal jsem se sám sebe bát. Jak jsem se z města dostal už nevím.

Další věcí bylo, že jsem začal kouzlit. Sám od sebe. Nejdříve jsem si spíše ubližoval, ale sám jsem zvládl velmi jednoduchá kouzla.

Sny. Začal jsem mít příšerné sny.

Vždy když jsem se dostal do situace, která se dala vyřešit bojem, jiné řešení jsem ani nehledal.

Pak jsem se raději vyhýbal všem lidem. Během půl roku jsem se začal měnit. Projevilo se to nejdříve v očích. To už postřehla jedna kráska z ulice. Pak ze mne dostala strach a zavolala kněze. Po očích přišly zuby, nehty, kůže. Už vůbec jsem nemohl mezi lidi a když tak jen mezi tu nejhorší zbeř.

Pátral jsem proč. Proč tyhle zběsilé změny. Pátral jsem v paměti, hledal jsem v knihách a kronikách. Hledal jsem nějaké rodinné prokletí. Učil jsem se kouzlit u nejrůznějších kouzelníků, kteří rezignovali na lidskou společnost. Nakonec jsem přišel na to co se stalo tady na Jovanku a co leželo pod ním. V mé duši se usídlil drak. Získal jsem jej za oné podivné noci na vrcholu tohoto kopce. Hledal jsem pomoc u vymítačů, znaleců démonů. Nikdo neuspěl a někteří zemřeli poté co se ve mně drak probudil. A probouzel se čím dál častěji. Pak zbyl jen jediný nápad, nalézt drakovo tělo a doufat, že dračí přirozenost zvítězí a on mě opustí. Naprosto si nejsem jist, zda to bude fungovat, ale myslím, že jiné řešení už není. Buď přežiju nebo zemřu nebo drak ve mně zvítězí.“

Shenarion se odmlčel. Už neupíjel víno, díval se před sebe a zdálo se, že nevnímá okolní svět. Morn Hypsa v podivném neklidu pozoroval vycházející měsíc.

„Bylo to jen pět let co jsem musel v sobě přemáhat dračí choutky,“ rozhovořil se opět Shenarion, „ale na tomto místě je to čím dál těžší. Tady je on nejsilnější. Někde uvnitř leží jeho kostra a já marně doufám, že mě opustí a půjde zpět do svého těla. Ale myslím, že mi nikdy neodpustí, že jsem jej tak dlouho věznil. Znáám ho dobře, až příliš dobře. A on zná mě. Jen se bojím, že lépe. Já si našel vás. Sám bych proti němu nic nezmohl. Jen nevím co vymyslel on. Ze chvíl, kdy vládne on, si téměř nic nepamatuji. A udály se divné věci. Potřebuji vyrazit do nitra Jovanku a získat zpět svou vlastní mysl. Pomozte mi. Nemám nic, než to co je uvnitř.“

„Kdy by jsi chtěl vyrazit?“

„Nejlépe hned.“

Chodba nesla známky zemetřesení. Všude se sypal prach prasklinami ve stropě a zase mizel dírami v podlaze. Mnohé odbočky byly zasypané hromadami kamení, jen chodba vedoucí vzhůru byla zbavena sutě. Ve světle lucerny se objevovali a zase mizeli rozličné předměty: zlomená lopata, prasklý kahan, lebka, rozdrčená truhla. Chodba stále stoupala. Schody přímé i točité. Stále vzhůru.

„Tady jsme našli první truhlici. V ní byly i ty amulety,“ šeptem pronesl Shenarion k Myšilovovi.

Stíny kolem se roztančily, když si Wulpin nesoucí lucernu otřela pot z čela. Všem se špatně dýchalo. Každý krok vířil obláčky jemného prachu. Do prachu spadla kapka krve z Třaskatulovi sekery.

„Došla mi kořalka.“

„Dochází mi dech,“ ozval se od země

Dyni.

„Kolik skřetů mohlo dolovat, zatímco jsme venku pobíjeli zbývající?“ zeptal se Myšilov.

„Dolovali většinou dva. Chodba byla příliš úzká, aby jich mohlo pracovat víc. Ale celkem jich mohlo být tak sedm,“ odpověděl Shenarion.

„Chvilku padla,“ prohlásil Třaskatul. Jako první se poděl stěny sesunul Shenarion. O

„Jdeme dál,“ zavelel za okamžik vůdce.

„Trpaslíkům se to velí, ty jsou na podzemí zvyklí,“ stěžoval si Morn Hypsa, ale nakonec taky vstal. Shenarion se opíral o zeď a odevzdaně stoupal. Myšilov jej obezřetně pozoroval. Věděl, že je jen otázka času, kdy drak v Shenarionově těle dostane k moci. Věděli to i ostatní. Yall se ošil a ohlédl se. V rudých očích se zračila slabost normálního člověka. Oddech si a vkročil na schody za trpaslíkem a krollem.

„Skřeti!“ zařval Burbag současně s Drtinou. Yall vyrazil okamžitě vzhůru. Arkuss jisticí s Wulpin záda družiny slyšeli, jen dupot a křik.

Netrvalo dlouho a skřeti ozbrojení krumpáči a zahnutými noži byly zahnáni na konec chodby, kterou se snažili prorazit dál, a pobiti. Krumpáče změnili majitele a družina pokračovala tam kde chodba končila. Shenarion odpočíval a chvílemi upíjel z láhve, kterou mu dal Myšilov.

„Jdeme dál, přijít o chvíli později, skřeti by zával prorazili za nás,“ huhlal odněkud

z temnoty Drtinosa. Družina se zvedala.

„Nebylo by lepší ještě chvíli odpočívat,“ zeptal se Myšilov, „Shenarion toho má dost.“

„Půjdem,“ zachroptěl Shenarion, „Ať to mám za sebou, ať to dopadne jakkoliv.“ Elf se pokusil zatvářít povzbudivě. Z jeho tváře vyšel jen pokřivený škleb.

Chodba opět stoupala, točila se a stoupala. Další schody.

„Úniková chodba z hradu končí. Jsme ve sklepech,“ ohlásil Burbag odněkud ze shora.

„Díky ti Smrkene,“ zamumlal Myšilov s rukou na svém amuletu.

Od vyústění chodby se rozebíhaly klenuté sklepy všemi směry. Podlaha byla rozbitá, klenba zřícená. Chodba po pravé ruce se lomila nahoru a dolů, jak k sobě namačkané střechy Šedova.

„Konečně v Jovanku,“ oddechl si Dyni. „Konečně,“ Shenarion oddechoval

v předklonu, ruku stále na amuletu druidů. „Po půl roce práce, konečně v hradu.“ Nevydal šťastně. Cítil tíhu a neuvěřitelný tah uvnitř, který jej nutil kamsi dál. Cítil, že konec soužití draka s elfem je u samého konce. I drak to věděl. Silnější bere všechno, ale ani s několika stovkami let nedokázal drak odhadnout co se stane. Shenarion šel vprostřed družiny. Ne nešel, potácel se. Dávno upustil meč, věděl, že v tomhle boji jej nebude potřebovat. Za to potřeboval obě ruce, aby se udržel na nohou. Chvillemi jej podpíral Myšilov. Dál do nitra hradu, který druidi vnořili do skály, ze které se pyšně rozhlížel jeho poslední pán. A z elfova nitra se dral drak pryč. Elfova duše se třífila na kousky. Mysl se rozlétla na tisíce útržků. Tunel, života prolétl kolem, na konci tunelu tma. Drak vyhrál příliš brzy. Shenarion se s neslyšitelným zaúpěním svezl k zemi.

Náraz chladu prolétl skrz každého.

„Drak se osvobodil!“ zařval Dyni.

„Vpřed!“ řval Yall a zmizel v díře po dveřích.

„Utíkejte!“ řval Burbag

„Vpřed!“ řval Harez a tlačil se proti krollovi.

„Světlo, kde je světlo,“ řval z temnoty Yall.

Myšilov s panikou pozoroval elfovi prázdné oči. Třaskatul tasil sekeru, Morn Hypsa utíkal chodbou pryč. Panika a strach z neznáma

vtrhla do nitra dobrodruhů. V okamžiku ticha byly slyšet nárazy těla, jak Hypsa padal temnotou po schodech dolů.

„Vpřed!“ řval Burbag z druhé řady. Harez se zapálenou pochodní odběhl za Yallem.

„Pryč odsud, nevíme co nás čeká.“ hystericky křičela Wulpin a už stála u schodů.

„Jdu pomoc kudůkovi, nevíme jestli se mu něco nestalo,“ vykřikl Dyni a s lucernou sestupoval po schodech. Družina se roztrhal, jedna polovina u schodů, druhá u zhroutené brány. Jen Třaskatul stál uprostřed.

Družinou se prodral kudůk, tentokrát utíkal obráceným směrem, ve svých patách Pěnipírka.

„Skřeti, skřeti v táboře!“ řval Pěnipírko, od námahy se mu třáslý nohy.

Skřeti rozhodli za vůdce. „Jdeme dál.“ zaduněl Třaskatul, „Zabijeme draka, pak se postaráme o skřety.“

Pěnipírko se na trpaslíka podíval jako na sebevraha. Než ze sebe stačil vypravit jaké skřety venku viděl, družina zmizela v čekající bráně. Pokrčil rameny a odevzdaně se vydal za mizejícím světlem.

Družina narazila na mrtvolu skřeta. Jakousi náhodou se protáhl prasklinou, aby se skryl před útokem družiny. Kahan se nějakou náhodou nerozbil a osvětloval chodbu a tělo. Vše bylo bez krve.

„Na něco umřít musel,“ mumlal si pro sebe Yall, „a na leknutí to nebylo.“ Odpovědi mu bylo tasení zbraní a pohledy do černých chodeb. Jednu si vybrala i družina. Temnota ožila temnými stíny dávno zemřelých. Proti jejich ranám nechránilo žádné brnění. Každý si odnesl podivná zranění, která chladila jak rána rampouchem. I Myšilov, který vláčel Shenarionovo tělo.

Další rozbité chodby. A křížovatky. Sklepy Jovanku byly neobyčejně rozsáhlé. Čím déle družina bloudila podzemím, tím častěji se Pěnipírko otáčel nebo naslouchal, kdy se z chodby za ním přičítí skřet. Další a další chodby, zatáčky a schody a družina ztrácela drahocenný čas.

Zkřivená křídla vrat, která dokázala družině vzdorovat jen malou chvíli. Zřícené stropy. Rozdrcená truchla s práchnivím cosi, co kdysi snad byly šaty. Pár zlatých mincí. Kostra. Schody a široké chodby, praskliny, které už nešlo jen přeskochit. Zvuk okovaných bot. A bylo jich víc než

jen ty Třaskatulovi. Ale z dálky, snad z druhé strany sklepů. Zřícené dveře a poslední schody vedoucí do obří podzemní síně jejíž podlaha nesmyslně stoupala vzhůru, aby se v polovině zalomila. A zdruhé strany světla pochodní. A v rohu lebka draka. Zbytek kostry trčel z ohybu a mizel za zlomem.

Na zlom začali vycházet skřeti. Jeden za druhým. Na sobě plátovou zbroj, v rukách ocelové zbraně. Těžké a účinné. Někteří měli u pasu uřezané hlavy těch skřetů, kteří utekli do lesa při boji s družinou. Jejich pleť se ve světle ohně rudě leskla, sama měla barvu cihel, stejnou barvu jako cáry kůže visící na kostře. Dračí skřeti.

Jako poslední vyšel na zlom skřeti náčelník následovaný o hlavu menším šamanem. Pak na zlom vyšel malý drak. Právě vylíhlý. Pyrhodelat byla saň. Slabý, ale živý. Pyrhodelat vyhrál. Teď to bylo jisté. Drak zlostně zasyčel. Šaman se naklonil k náčelníkovi a cosi mu pošeptal. Ten potřásl hlavou a promluvil.

Družina spala zabarikádovaná v onom jediném stojícím domě v dnes již skřetí vesnici a dračí skřeti zůstali zalezlí pod Jovankem.

„Takže žádné slib draka. Braxal draka vydíral. Prostě mu ten klenot sebral a dokud nebudou druidi spálený na prach, tak mu ten šperk nevrátí,“ mumlal do houně Třaskatul.

„A máme mu ten šperk vracet mi?“ otázal se Detor.

„Jedno je jisté drak nás potřebuje. Jinak by nás povraždil všechny. Tou dobou jsme už krváceli všichni. Takže ta cetka bude mít cenu určitě obrovskou,“ odušil Harez od schodů kde měl s Mornem Hypsou první hlídku.

„Jestli nemá cenu jen pro draka.“

„Jestli má cenu pro něj, má cenu určitě i pro nás,“ odpověděl ihned Dyni na Yallovu pochybovačnou řeč.

„A budeme ho teda vracet?“ otázal se opět Detor.

„Na dračí sliby nejni spoleh, to je jasný,“ řekl Drtinosa.

„Jenže nám slíbil celý poklad pod Jovankem, když mu ten šperk vrátíme. A že toho tam je na dva vozy jsme viděli všichni,“ přidala se Wulpin.

„Hmm, ten poklad. Možná by jsme se na

ten dračí slib mohli spolehnout,“ změnil názor trpaslík při vidině peněz.

„Co jsem někde četl, drak svůj slib splní, ale přesně,“ ozval se nesměle Morn Hypsa a hned dál vyhlížel z okna k Jovanku.

„Rád slyším, když draci sliby plní,“ zamumlal Burbag.

„To nejni moc dobře,“ přidal se Myšilov, když se vrátil od Shenariona, který byl stále v bezvědomí od doby co se složil v podzemí hradu. Myšilov jej táhl celou cestu z hradu sám a rozhodně mu tím zachránil život. Drak by nenechal žít někoho kdo mu vzoroval tolik let. „On to splní tak jak to řek, ale já už si nepamatuju jak to řek přesně. A určitě v tom byla nějaká klíčka a figl, to vám odpřísáhnou na Smrkenu.“

„No řek něco takového jako, že nám dá všechn poklad pod Jovankem, když mu vrátíme ten šperk.“

„To je čistý jak křišťál. Tam žádná klíčka bejt nemůže,“ řekl Drtinosa.

„Jenže já si to nepamatuju přesně,“ pokrčila rameny Wulpin, „A ostatní asi taky ne, co?“

Odpovědi jí bylo jen krčení ramen a mumlání.

„On drak něco říkal?“ ozval se do té doby spící Pěnipírko.

„Vždyť ani nevíme kde ten šperk hledat,“ neodpověděl Yall Pěnipírkovi.

Pěnipírko se s odpovědi spokojil otočil se na druhý bok a spal nerušen dalším hovorem.

„Podle snu co jsme měli tam u potoka nad Slunečním chrámem, by ten loveckej zámeček měl bejt na dohled od Jovanku,“ vykládal pomalu Myšilov, „Takže by to mohlo bejt někde mezi vrcholem Jovanku a Slunečním chrámem někde na hřebenu. To nebude problém najít. Alespoň myslím.“

„Až ho najdem, tak se rozhodnem co s ním. Draka vždycky můžeme zabít a poklad i šperk budou naše,“ ukončil dohady o tom co se bude dít následujícího jitra.

Druhý den ráno vyrazili vedeni Myšilovem do lesů kde tušili pevnůstku v níž kdysi zemřel Braxal Herdan. Trvalo do večera než ji našli. Z pevnosti zbyla jen rozvalená podezdívka vystavěná z velikých balvanů. Patrně byly ještě trosky krbu a schody do sklepení. Ze stěn a kolové

hradby nezbylo nic. Vše pohltil les a čas. Jen vykácený pruh lesa, skrze nějž byla vyhlídka na Jovank, dnes již také neexistující, byl ve staříčkém hvozdu stále patrný.

Znavená družina se rozhodla ponechat průzkum sklepení na ráno. Beztak již slunce zmizelo za Blegonadem a pod korunami stromů panovala tma. Družina se rozložila ke spánku notný kus od pevnosti u pruhu mladších stromů a rozdělala malý oheň. Vůdce rozdělil hlídky a sám usnul jako první. Yall si pekl kus masa, ostatní chvíli klábosili a postupně usínali. Hlídky zbyla na Dyniho. Našel si pohodlné místo mezi kořeny stromu, usedl zády ke kmeni a odhadoval kolik času mu zbývá než probudí další hlídku. Z ohně stoupal dým nerušen větrem, hvězdy shlíželi na zem nerušenly mračny a Dyni spal nerušen hovorem posledních nespících družinček. A o půlnoci se začali dít věci.

Řinkot pohárů se mísil s praskotem ohně v krbu nad nímž se otáčelo několik bažantů. Chlapi zapíjeli dým stoupající na východě po úbočí kopce a připíjeli svému vůdci. Ze sklepa vyšel chlapík s dalším sudem vína. Praštil jím o dubový stůl... Dyni sebou trhl, když mu hlava klesla na hrud'. „Asi se mi něco zdálo.“ Rozespale zamrkal na vyhaslý oheň. Všichni včetně Shenariona spali. Všude panoval naprostý klid. Vzhlédl ke hvězdám a s překvapením zjistil, že spal více než dvě hodiny. Vstal a šel vzbudit Wulpin, která měla mít hlídku po něm.

Pak se zarazil a pohlédl směrem, kde stála podezdívka domu. V modravém oparu se tam pohybovalo několik postav. Dyni zamrkal a nevěřícně si promnul oči. Postavy nezmizely. Dyni udělal pár kroků jejich směrem a skryl se za kmen stromu.

V zaniklé pevnosti se slavilo. Bledé postavy zvedaly k ústům neviditelné poháry, ruce trhaly kuřata na poloviny. Kdosi tančil ve vzduchu, snad na stole. Další přikládali neviděné poleno do trosek krbu. K Dynimu doléhal smích a řinkot oslavy jen ze snu. Vše se dělo za naprostého ticha. Oslava se odehrávala jako každý rok osm dnů po slunovratu o půlnoci více než XX let. Tentokrát měla jiné vyvrcholení než obvykle.

Jedna z postav vyhlédla snad oknem a křikla cosi k ostatním. Dyni se přikrčil. „Nemůže mne za tím stromem vidět,“ pomyslel si hobit. Někdo sáhl pod stůl a vytáhl luk, poodvíral

několikero dveří a stál snad tam, kde byla terasa. Zamířil a vystřelil. Modravý šíp prolétl stromem a srazil malého alchymistu k zemi.

„Pomóc, vraždá,“ řval hobit. Hlavou mu proběhlo poznání. Pro ně je tu vše tak, jako před jejich smrtí. Lavice, zdi, stoly, okna a stromy. Ten strom tu není...

Družina začala vstávat a dala se do boje. Nastal zmatek. Harez s řevem vyrazil k troskám, za ním ostatní. Vyskočil nahoru, řal vkládaje celou svoji hmotnost do úderu. Meč prosvítil tělem jak mlhou. Harez stržen ranou jež by rozpůlila vola, přeletěl vpřed a zřítel se do sklepa. Burbag svým kyjem nadaným magickou silou huboltů rozdával rány, jež likvidovali účastníky hostiny jednoho po druhém. Na řadu přišli sluneční prsteny, svitky kouzel a nejrůznější magické amulety. Harez vyběhl ze sklepa a dal se znovu do boje, ač bylo jeho snažení marné. Do boje se přidal i zraněný Dyni. Jednostranně krvavá řež skončila porážkou slavicích. Družina přesunula tábořiště o pár desítek sáhů dál od podivné trosky a řetěz hlídek vyhlížel východ slunce.

Ráno bylo pošmourné. Slunce se podobalo bledé louži světla na šedavé obloze. V lese panovalo šero a vlhko, ještě od ranního deště. Ve sklepe bylo mokro. Na jednom místě se propadla klenba a pohřbila jednu část sklepa.

„Doufám, že ten šperk není pod těmi balvany. To by trvalo týden, než by jsme ho vyhrabali,“ poznamenal Myšilov.

„Jestli je vůbec v týchle pevnosti,“ řekl Yall.

„A kde jinde. Potom co jsem viděl včera tomu věřím,“ přidal se Dyni, „Myslím, že to byla poslední hostina pána Braxala, když oslavoval svojí lest a vypálení chrámu.“

„A pak jej navštívili druidi z Blanath Dorghu,“ doplnil Myšilov.

Jediné co družina našla byla mrtvola zhroučená v nejzašším koutě sklepa. Na krku měla těžký zlatý řetěz popsaný malými runami. Na něm byl zavěšen přívěsek kruhového tvaru, snad ze železa.

„Taková cetka. Řetěz je pěkný, ale ta železná placka nemá žádnou cenu,“ ušklíbl se Burbag, když si šperk prohlížel u světla lucerny.

„Takový runy jsem nikde neviděl,“ přidal se Dyni a vytrhl šperk krollovi z ruky, „A

železo to není. Myslím že hodnotu má velkou. Ale k čemu jej drak potřebuje?“

„To brzo zjistíme. Vyrážíme zpátky pod Jovank a uvidíme jak draci plní sliby.“

„Na pasece nikdo není,“ hlásil Pěnipírko, když se vrátil z průzkumu.

„Schovali se do sklepů,“ zašeptal Shenarion. Nevypadal dobře, byl zamlklý, oči vpadlé. Chodil spíše jak tělo bez duše. Jedna její polovina byla teď pod Jovankem obklopena skřety, nadaná novým tělem. „Jestli bude moci, tak se vás pokusí podrhnout. Ale slib dodrží.“

„Nevíš co je to za šperk?“ otázal se Dyni elfa. Ten jen zavrtěl hlavou.

„Půjdeš s námi do boje?“

„Ano a rád. Jen nevím budu-li vám co platný.“

„Bude bitva, bude boj...“ zanotoval Dyni začátek známé písně. Nikdo se nepřidal.

Družina vběhla na paseku. Harez, Yall, Burbag vpředu. Střelci po stranách. Wulpin měla v ruce meč a štít. Myšilov se držel v zadu. Měl strach. Bojovat s drakem nebylo jen tak. I Arkuss zaostával, až se obrátil a s Myšilovem běželi opačným směrem než družina. Zalehli na okraji lesa. Dívali se na sebe a krčili rameny.

„Oběhneme palouk a naběhneme skřetům, kdyby chtěli tamtudy utíkat,“ zkusmo navrhl Myšilov. Arkuss přikývl. Během se dále vzdalovali od místa střetu.

Družina běžela dál. Když minula první trosku domu, jako na povel začali z domů a východu z Jovanku vybíhat skřeti. V první vlně útočili jen slabí, špatně vyzbrojení. Družina stála dál, kol na dvě desítky těl. Wulpin ošklivě krvácela. Vytáhla luk a odbelhala se za družinu. Morn Hypsa vytrhl tesák z mrtvého skřeta a tvářil se spokojeně. „Můj první skřet. A vlatními rukama,“ dodal na vysvětlenou a stoupl si do první řady. Proti družině nastoupili skřeti. Hradba svalů a oceli. Nad Jovankem zakroužil drak. Daleko větší než jakého družina viděla před dvěma dny, stále menší než jak draci bývají, měl-li kdo štěstí mluvit o jejich velikosti, ale stále drak. Morn Hypsa udělal pár kroků vzad, odhodil tesák, otočil se a utekl.

Dyni šáhl do mošny a vybalil šipky naťžené ostře červenou tekutinou. „Přišel váš čas.“

Shenarion dotedl jen stál. Když spatřil

draka, vytasil meč. Snad se mu začala vracet síla. Družina se přesunula, aby měla pravý bok chráněné zdi a záda alespoň troskami domu.

První šíp vypustil Pěnipírko. Nedostřelil. Traskatul a Yall v rukách kouzelné lektvary. Skřeti se dali do běhu za strašlivého řevu, vprostřed řady skřeti náčelník. Dva prázdňé flakónky padli k zemi, jeden se roztrhl o kámen, druhý rozdupla trpasličí bota. Drak ladným obloukem zmizel za obzorem lesa, aby se vzápětí vynořil nad družinou a vychrtil ohnivý dešť. Dřtinosa s dýmajícím vousem rozpůlil skřeti příbly i s nosem nositele. Další skřet padl s hořícím šípem v oku a Wulpin odhodila již nepotřebný luk do trávy a opět tasila meč. Dyni nezraněn ohněm se vyhoupl na zídka trpasličí bezpečné pozice střelce do zadních řad skřetů. Kol čtverice válečnicků se kupila hromada mrtvol, ale sami umdlévají. I Shenarion se snažil, držíce svůj dlouhý meč obouřč. Burbag bod vlivem podivného šamanova kouzla upustil zbraň a přihloupel se díval na své boty. Probrala jej až rána šavlí co mu i přes zbroj přerazila žebra. Drak podruhé zakroužil nad zničenou vesnicí. To už hořeli i skřeti a náčelníkův vlčí kožich. Zle popálený Pěnipírko, když vystřelil svůj poslední šíp se schoulil v kopřivách, doufaje, že ho skřeti nespattí.

Wulpin se již loučila se životem, v rukách jen štít. Dyni byl sražen ze zdi a byl nucen čelit nepříteli z bezprostřední blízkosti. Hobitovu nevýhodu vzrůstu vyvážilo alchymistické učení a jejich produkt, na který byl Dyni velmi pyšný. Yall smetl skřeta, který se snažil zabít Wulpin a hned se vrhl na pomoc Harezovi, který se byl se skřetem náčelníkem. Brzy padl i ten.

V černém kruhu spálené trávy zůstala jen od sazí a krve ušpiněná družina. Proti nim Šaman a nad ním drak vracející se, aby dál plival oheň. Družina se rozeběhla. Harez a Yall na šamana, trpaslík ze středu budoucího ohniště. Pěnipírko se jen přikrčil v kopřivách. Pyrhodelat změnil svůj úmysl. Hbitě se snesl nížko nad zem a hmátal pařátem po rychlejších z útočících válečnicků. Harez s rozpáraným bokem udělal kotoul a zůstal ležet.

Drak nabral výšku, přidal další oblouk a ...zroutil se k zemi. Shenarion se spokojeně usmál, ale síla, kterou vložil do ochromovacího kouzla byla příliš velká. Pomalu se sesul k zemi a z kleče pozoroval zkázu svého nepřítel. Kouzlo nebylo příliš silné, ale drak už vzletnout nedokázal. Burbag s Traskatulem mu zpřeráželi křídla. Yall vytrhl

meč z šamanovi hrudi a ohlédl se, aby viděl jak Pyrhodelat dodělává. Drak v obrovské kaluži krve pomalu dodýchával. Nenávistně hleděl na Shenariona. Na svého pána i otroka, na svůj zrod i smrt. Osud nepřál obrovské nenávisti, která přetrvala ve tmě pod Jovankem staletí, aby dál žila pod slunečním svitem.

A tak bylo z Isleveru vymeteno dračí sémě.

Pyrhodelat svůj slib splnil. Všechno zlato, které bylo pod Jovankem, zanechal na místě. Skřeti sebou, ale odnášeli všechny drahocenné zbraně, drahokami, stříbrné šperky a nádoby. Skřetí zbraně i zbroje byly k ničemu, pro svoji váhu, jen Burbag se snažil si vybrat nějakou válečnou kořist, ale zbraň lepší než svůj starý kyj nenalezl. Byla i jiná kořist, která nepocházela ani z Jovanku ani od skřetů. Šaman měl u sebe umně vyřezávanou hůl z ebenu, krásnou elfí práci. A nějaké lektvary v křišťálových karafách. Náčelník měl medailon s miniaturou a věnováním k roku 1033. Skřetí cestou za svým pánem určitě nešli přímou cestou.

Když družina vynosila zlato ze sklepů, byla kořist veliká. Tak veliká, že Drtinosa dal něco i Shenarionovi.

Krvácející družina se utábořila opět v kamenném domě. Ráno byl Shenarion pryč. Na jeho místě zůstal jen dopis.

Omluvte mé nezdvořilé zmizení, ale nedokázal jsem zde zůstat. Dlužím vám mnoho, jen doufám, že vaše pomoc nebyla marná. Ani nevím dokáží-li se vrátit mezi lidi, i v případě, že se mi navrátí tvář. Se smrtí draka zemřelo i něco ve mně. Doufám, že to nebyla ta lidská část. Děkuji vám a mějte šťastnější život než já.

Shenarion

Cesta zpět do vesnice byla snadná. Starosta byl šťastný, když slyšel, kterak družina vymetla skřety z isleverských lesů a přemlouval je, aby zůstali. Zůstali. Asi týden. Družina si užívala léta, Myšilov šel navštívit starého druida a Sluneční chrám a Wulpin trávil čas s lovcem Lambardem. Až na jednu noc a jeden den, kdy byla s Myšilovem v chrámu. Co se tam dělo není jisté, ale od té doby divošku už nikdo neviděl s jedinou dlouhou koženou rukavicí na ruce. Za to byla stále častěji

vidět s Lambardem.

Novinky liscannorské 1067

Na tomto místě bych rád navázal na práci svých předchůdců ve starostenské funkci a předkládám váženým čtenářům další novinky liscannorské.

*Gerllod Moskyt,
desátý starosta liscannorský*

1. Na sklonku roku 1066 se numští dobrodruzi navrátili z úspěšné výpravy z jihu Mallikornu. Výpravu lze označit za úspěšnou, neboť se všichni vrátili i když Nug a Yasper na ni asi rádi vzpomínat nebudou. Jejich dočasná proměna na nehmotné bytosti by jistě otřásla každým.

2. Začátkem roku 1067 proběhla další starostenská volba. Nástupcem pana Getda Ruindorského v jeho funkci se stal Gerllod Moskyt. Gerllod obdržel tři hlasy, Klabzej dva. Volba proběhla klidně a důstojně s výjimkou Burbuna Šestého, který neustále do všeho naprosto neužitečně kařal a kušnil.

3. Do Liscannoru se definitivně přestěhoval trpaslík Heft Taras, který zde měl dům i občanství již delší dobu. Přistěhoval se však sám! Jeho žena, všem dobře známá Fiala Ómorková, dcera starosty Naglinu, zůstala i s dcerou Kníklou v Naglinu. Heft uvedl pouze to, že nutně potřeboval větší obnos peněz a prodal svoji přepravní společnost NOS (Naglinská obchodní společnost). Svě ženě oznámil bankrot. To lakomá Fiala nepřenesla přes srdce a podporována svým vysoce postaveným otcem Hefta opustila a vyhodila z domu. Hanbafuj! Je třeba dodat, že trpaslík má podporu naprosté většiny Nurnských.

4. V rodině Moskytových se narodil třetí potomek. Po dvojčatech Thirien a Dolianě se Gerllod Lilien dočkali i syna. Narodil se 6.2.1067 a dostal jméno Krochta po dědečkovi. Za kmotra mu šel ctihodný pan Menhorian Blatel.

5. Do funkce rybníkáře byl jmenován pan Zoltar Zemikosa, který poté co jej propustil ze svých služeb zkrachovaly Heft Taras, neměl práci. Zoltar vyčistil nádrž, popravil hráz a nasadil ryby. Jeho nápad na nákup pramice byl zamítnut, vzhledem k rozměrům

rybníka (to už tady jednou bylo a víme jak to dopadlo!).

6. Hobit Gon, který se navrátil z mallikornské výpravy, nezakotvil v Liscannoru, ale vydal se na sever Gwendarronu, kde slouží v pomocných sborech královské armády jako stopař v poddůstojnické funkci. Více toho neprozradil, neboť o své službě hodlá napsat dokument do Lyškánory. Těšíme se.

7. Klabzej Myšilov naléhá, aby se znovu otevřela kauza úmrtí malého Bzučana Kanimůry, ke které došlo již před lety. Neustále se totiž vypořádává podezření, že do celé tragédie je nějakým způsobem zapleten Burbun Šestý, přezdívaný černá opice liscannorská.

8. V sečnu byl i přes mohutné protesty Myšilova sklizen jediný plod janternu, který se tento rok urodil. Jeho dražba vynesla 500 zlatých, které byly předány obecní pokladně. Na tomto místě upravuji vyhlášku o rozdělení podílů z plodů janternu, neboť je již zastaralá. Od roku 1067 bude celý výtěžek náležet obci. Činím tak z následujících důvodů. Původně se tento podíl dělil mezi obec a účastníky výpravy, na které byla semena janternu získána. Vzhledem k tomu, že účastníci této výpravy žijí již pouze v Liscannoru (Myšilov, slečna Viki, Detor) nebo jsou zcela nedosažitelní již několik let (Darlen Moorhed, slečna Viola) či již zemřeli (Dyri, Harez, Třaskatul, Burbag, Kryšpín Pěnipírko, Krubrok) považují toto rozhodnutí za logické a zjednodušující.

9. Getd Ruindorský, předešlý starosta, zanechal v obecní kase slušný obnos ve výši 19 192 zlatých. Od nástupu nového starosty bylo s penězi z obecní kasy nakládáno následovně:

Vydaje:

- 700 zlatých dostal Zoltar Zemikosa jako správce rybníka

- 50 zlatých stála ná sada do rybníka

- 1000 zlatých dostal Rhynn Rugornský jakožto obecní hrobník

- 600 zlatých bylo poskytnuto obecní škole

Příjmy:

+ 500 zlatých za výtěžek dražby z janternu

+ 30 zlatých z prodeje ryb

Z výše uvedeného plyne, že rybník je zcela nerentabilní záležitost, která slouží spíše pro

obyvatele než-li pro zisk. V současnosti je tudíž stav obecní kasy 17 372 zlatých.

10. Pro přehled uvádím seznam všech obecních funkcí:

Starosta - Gerllod Moskyt

Řídící - Getd Ruindorský

Hrobník - Rhynn Rugornský

Rybníkář - Zoltar Zemikosa

Strážce janternu - Klabzej Myšilov (čestná a neplacená funkce)

Učitel tělopružby - Griffin Linfalas (není obecní funkce v pravém slova smyslu, určuje si řídící obecní školy)

Školník - Yasper (platí to samé)

11. Radostný přírůstek do rodiny očekává rodina Griffina Linfalase. Snad to nastávajícím rodičům dá alespoň částečně zapomenout na nešťastně zesnulého syna Belehatha, který se utopil na rybníku.

12. V hospodě U hrocha v současnosti žije člověk Yasper, půlkroll Nug a člověk Zoltar Zemikosa.

13. Zcela neočekávaně vypukla válka s Mallikornem. Několik občanů již bylo povoláno do Gwendarronské královské armády. Jak se celá záležitost vyvine není zatím vůbec jasné.

14. Na závěr ještě jedna vyhláška. Každé dítě, které se narodí rodičům, kteří mají liscannorské občanství (stačí jeden) a žijí trvale na území obce obdrží ze starostenské pokladnice příspěvek ve výši 1000 zlatých. Platí od 1.7.1067.

Hobití lidová

Bolbuch

*Mý obchody jsou výhodný
tak nevím, co se vztekáš
ať kupec nebo pohodný
teď padej, na co čekáš
tunáš*

*Dneska jsme měli pohodu
a zejtra sečem louky
když neseberem úrodu
tak v zimě žerem brouky*

ref:

*Dám, katům já tě dám, katům dám
budeš o chlebu a o vodě
dám, katům já tě dám, katům dám
budeš o chlebu a o vodě
Sám v cele, sám si usteleš
pod shnilějma dekama
dám, katům já tě dám, katům dám
budeš o chlebu a o vodě*

*Zas u Gazdošů na rohu
už veselo je řácky
už někdo zvrací do hlohu
už slyším padat facty*

*Uhrančivá holčina
tě kolem pasu bere
chlapi jí padají do klína
od středy do neděle*

ref:

Dám, katům...

Proslov starého důlmistra

Bolbuch

Tož ogařiska, abyste věděli že není šecko jen vo tom jak kopnout do hroudy, tak našpicujte ušiska, něco vám povim.

Pod zemí, tak tam nejste nikdy sami, máte sice grompáč a razíte si svojí stolu, ale kolem vás sa možu vyskytnúť stvoření, které sú pod zemí eště víc doma než my. Vidí ve tmě líp než kterejkoli z nás, nebo to majó nějak zařizené že sa neztratí a nikam nespahnú. A nemajú nás tam rádi. S nějakými je snadná pomoc, některých byste sa ale měli bát. Tož v prvej řadě je to zákrc. Ludé ho znají také, ale jméno pro něj lidské neznám.

To je postavů tak půl nebo tři štvrtky trpaslíka, hubený jako lunt ale houževnatý jako vrbový proutí. Má malé kulaté tělo, dlouhé ruce a nohy s velkými klůby, prsty jako tyčky a na nich dlouhé a ostré drápiska. Živí sa krví a tak sa stane že tu a tam se deset takýchto zákrců na kopača co je sám na překopu vrhne a udrápe ho k smrti. Silný chlap s grompáčom sa jim začasť ubráni, ale když

je jich moc tak běda. Že je v dole hnízdo zákrcův sa pozná podle toho že sa v chodbách dajú najít mrtvá vysátá zvířata, protože zákrc když je hladový sa i na povrch vydrápe, an má i svoje malé chodbičky prohrabané z dolu ven a králíka i kozu sobě uloví. Jinak škodí havířom a ztrpčuje jim život, vodu špiní, provazy předírá, vřdřevu ochcává a narušuje, nářadí schovává a krade, poklopy od šachet dolů hází a vozejky uvolňuje. Na dva kopače pohromadě si ale ještě nikdá netrůfli, leda byli hladoví jako hluboká voda.

Tak co to máme dál. Rudokaz. Rudokaz je najhorší co sa v dole usadit može. Vyskočí z pukliny ve skále a škodí, škodí jak může. Žily zanáší, dobrou rudu schovává do podloží, skálu vytvrzuje že se na ní láme i nejlepčí vercajk, skálů hejbnout dokáže a može i havíře zavalit. Nebo zase umí vyrábět pukliny a drobí skálu na jemno takže sa skrz ní mosí vést dřevěnej tunel, ale najhorší je to že prostě a zkrátka kazí rudu. Aj ve vozejkách a nůších. Nejni vidět, a tý co ho prej uviděli říkaj že chodí nahatej, je chlupatej a má kopejtku. Třuj. Ale dá sa s ním vybabrat, je dobré nosit mu žrádlo a mlsy, med a slaninu má najradši. Jalovcovou nebo medovou gořalou taky nepohradne, to pak dva dny vystrájí, řve a škodí ale pak zas dva dny chrní.

Šerý chlap je kopač nebo chlap, co sa pod zemí pomátnul a nechce ven. Žere uhlí a co ukradne jiným kopačom. Nemluví, jen tu a tam huhlá. Može škodit, už sa stalo i že se popral s celú směňu a ztlouk je na jednu hromadu. Je silný, svaly má jako ze železa. Nespí a co já vim, asi ani nepije. Na gořalu ho nenalákáš. Ale dá sa přitáhnout na vůni fest prouzeného špeku. Někdy se stane že v dole neškodí, ba navopak pomáhá, tu a tam vyspraví trouchnivú lávku nebo hen spustí alarm když sa vyvalí plyn nebo voda. Ale pokaždý když se hen taký šerochlap v dole usadí je lepčí ho odtamtud vypudit a pomoct mu, neb to není žádný strašidlo ale přeca jen kopač co sa pomát. Pak je dobrý takovýmu do huby bečku rumu nalít, třebaš kolikrát za sebu, pak ho nechat vyspat, šak ono ho to přejde. He?

Tož ale nejen pod zemí na vás cos čeká. Aj venku z dolu sú také potvory co sa mojtajú kol kopačou a otravujú. Rády sa kol dolů objavujú najměj za polednách, když v letě slunko praží a

člověku je najlíp pod zemí, ne moc hluboko, někde tam kde je chládek. Tož tyhle stvoření zovem puclifky, ludé je taky znajú a díblíce neb díblíci jim říkajú. Sú to ženštinám podobné stvoření také, v kradené, ponejvíč červené látky a šaty také oblečené, veselé jak hejno vrabčáků. Po dvoch i po třech je můžeš potkat, i po víc. Poznáš je podle jejich očí a úst, velikánská kukadla a hubu od ušiska k ušisku, od toho jak sa poradí řehonijó. Nemluvíjó skorem, a moj názor esli chcete slyšet, ani to neumějó. Ale zubú majú až hanba mluvit, víc než ludé ba víc ještě než elfi, a nemívajú je prožrané, leda k stáru, a takých nebývalo nikdy moc k vidění. Snaží sa kopačou svést, obloudit a pak okrást, zbit, pokúsat, krev z nich vysát nebo co. Ludem se líbí ty jejich kušny, ale našinec si tož leda s chutí odplivne, co?

Posledným o čem vám budu dneska říkat je Bosé světlo. Stane sa vám, že sa vracíte ozbjíjaný ze šichty nebo si dáváte pauzu a zhasnete kahany nebo nahlídnete do překopu a uvidíte světlo, slabé, hópajující sa, pomalu sa vznášat chodbú od vás, nikdy, a to vám bando vopakuju jen jednou a naposled, nikdy sa za nim nepúšťajte! Kolik havířů sa takhle už vydalo na svojú poslednú cestu, spadli do pukliny, zavalila sa za nima chodba, slítli do šachty nebo sa už nic z nich nenašlo, to vám budiž varováním na který myslete až sa vám světlo zjaví. Občas bývá vidět vedla světla postava, v bílom, jakoby lucké děcko svícu neslo. Věčinú sa při tom ozývá zvuk bosých nohou o skálu, jen slabě, slabě. Žádné ztracené děcko, žádné světlo, čumte na prácu a nic sa vám nestane.

Tož tak teď víte svoje, hen šici popadněte grompáče za hefty a alou pod zem, bando.

Jo a vělí si nerobim patent na rozum, tož kdyby z vás někdo na nějakú inakú potvoru v dole narazil a zvalstal přitom našivu tak ať mi o tom dá vědět.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu*